СІЧЕНЬ
1972
Київ

№ 1 (875)
Рік видання 46-й
Ціна номера 12 коп.

ЕЖ

Мал. Н. ПАНЧЕНКА

— Наш дільничний лікар сказав, що я здоровий, як бик. То я оце прийшов, може, ветеринар випише мені листок непрацездатності.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Чи не змогли б ви у нас на вечорі побути Дідом Морозом!

— Казанів і так не вистачає, а він одного ще й замість дзвона використовує.

— І цього разу нам не пощастить своєчасно зустріти Новий рік, бо свій тост він почав аж із сотворіння світу!..

— Ти хіба забув, що цей рік — олімпійський!

Без слів.

— Знову напився до чортиків!

«...коли минулого року евакуювали 4 табори американських військ особливого призначення, офіцери і солдати одного із них продали на чорному ринку джипи, пиломатеріали, зброю, боєприпаси до неї і колючий дріт загальною вартістю на 5 мільйонів доларів».

(«Тайм», Нью-Йорк).

«До уваги колекціонерів. Продам справжні кахельні плитки з басейну Герінга тому, хто більше заплатить. Пропозиції надсилати в редакцію з поміткою Г-653».

(Об'ява із західнонімецької газети «Майн-пост», Вюрцбург).

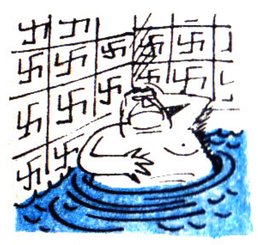

«Водій! Їдь уважніше! Якщо ти помилишся, наш наступний рейс буде у твій дім».

(Напис на задній стінці паризького катафалка).

«Той, хто тут вживе слово «колонія» чи «колоніалізм», зробить грубу, при певних обставинах образливу, помилку».

(Із інструкції-пам'ятки, виданої командуванням західнонімецького бундесверу для своїх солдатів у Португалії).

Жертва обставин

Мій сусід Петро мав репутацію фортунної людини: варто було йому лише заскочити до магазину, як виходив із нього з річчю, за якою інші місяцями бігають. Оце роздобуде щось дефіцитне своїй Ніні, а та одягне обнову — і до нас.

Після тих візитів у мене завжди була серйозна розмова з дружиною. Застосовуючи всі форми аргументації, вона переконувала мене, що покупку мотоцикла треба відкласти. Мовляв, справжній чоловік (тут вона обов'язково кивала в бік сусідової квартири) не гасатиме, мов хлопчисько, верхи на мотоциклі, знаючи, що дружина не має в чому вийти на люди.

Після тринадцятої такої розмови я вивісив оголошення про обмін квартири на будь-яку іншу, але в протилежному кінці міста. Нову адресу тримав у суворій таємниці. Тільки вже за тиждень дзвонить увечері хтось. Відчиняю двері — Петро. Сам. І з валізою.

— Переночувати пустиш?

Хоч людина я й не злопам'ятна, у мене серце від радості мало з грудей не вискочило — оце, думаю, «справжній чоловік», якщо його дружина з дому виганяє! А сам вигляду, звичайно, не подаю, співчутливо розпитую.

Виявляється, з черговою обновою подалися вони в гості до нових сусідів. А там на десерт були яблука. Та такі, що одне від одного краще. Господиня похвалилася, що чоловік аж із півдня привіз.

— Варто було їздити, — іронічно докинув Петро. — Наче у нас на Кіровоградщині садів нема.

— Сади є, а яблук нема, — кинулася господиня захищати авторитет свого чоловіка.

— І яблука є, тільки не всі їх бачать.

— Еге ж, тримають для вас!

— А може, й тримають...

— Та ну?!.

— От вам і «та ну», — розчервонівся Петро. — Захочу — дістану.

— Дістаньте, дістаньте. А ми в гості прийдемо, поласуємо.

У здібностях Петра засумнівалися, а цього перенести він не міг. Миттю кинувся у свою квартиру, приніс карту області.

— Куди накажете вирушити? — запитав одхекуючись.

Сусіда навмання тицьнув пальцем. Випав Новоархангельський район.

...Минуло п'ять днів. Від Петра — ні пари з уст, ні з носа вітру. Повернувся додому аж через тиждень.

— Де був? — поцікавилася Ніночка. (А треба сказати, цим вона цікавилася частенько).

— Як де? — розгубився Петро. — Яблука шукав.

— А не Єву? — запитала-відповіла собі Ніночка. — Де ж тоді твої яблука?

— Нема, слово честі, нема ніде, — розвів руками Петро. — Можеш перевірити.

— І перевірю! — погрозила дружина.

Наступного дня приємний жіночий голос покликав до телефону заступника начальника обласного управління сільського господарства В. Р. Маринкевича.

— Даруйте, що відірвала вас од важливих справ, — проспівала співрозмовниця. — Хотілося почути з авторитетних джерел, чи це правда, що в нашій області важко дістати хороших яблук?

«Хто б це міг бути? — губився у здогадах Володимир Романович. — Чи варто бути відвертим?»

А треба сказати, що відповіді на подібні капосні запитання в управлінні поділяли на два види: для преси і не для преси. Зваживши подумки всі «за» і «проти», товариш Маринкевич вирішив удатися до першого. В даному випадку відповідь прозвучала так: не все у нас добре, але не все й погано; є недоліки, але є й досягнення. Півтора десятка колгоспів збирають по 40—70 центнерів сім'ячкових з гектара, а три господарства — аж понад сто! Яблуневих садів на Кіровоградщині — 22 тисячі гектарів! Отож, якби хто по-справжньому шукав, то знайшов би.

Підозра Ніночки переросла в переконаність, і Петро з своєю валізою опинився у нас.

— Отак влипнути через ті гемонські яблука! — бідкався він. — Повір мені, я чистий перед Ніною. Будь другом, запропонуй їй утрьох проїхатися моїм маршрутом.

Йому легко було казати. А мені? Раптом він не такий уже й святий та праведний? Я то знаю, що роблять обдурені жінки із адвокатами своїх чоловіків. Та й, відверто кажучи, сумнівався і в тому, щоб у цілому районі не можна було знайти ящика яблук. Тим більше, що знав: чотири роки тому обласні організації спеціальну постанову садівництву присвятили. Повинно ж, значить, щось робитися!

Одне слово, Петрову пропозицію я Ніні передав, але сам, їдучи з ними, таки потерпав.

В. І. Олійник — голова колгоспу імені Литвинова — упізнав Петра одразу. А впізнавши, розсердився:

— Я ж вам пояснював минулого тижня: нема у нас яблук і не буде. А ви ще й інших за собою тягнете, наче за сім днів тут райські сади могли вирости...

Об'їхали ще кілька сіл. Результат — той же. Лише в колгоспі імені Калініна голова Михайло Якович Григоренко пригостив нас яблуком.

— Із власного саду, — похвалився він. — Між нами кажучи, у мене вдома одна яблуня родить удесятеро більше, ніж цілий гектар колгоспного саду. В колгоспі ми по 13 кілограмів зібрали.

— З дерева? — запитали ми.

— З гектара! — уточнив голова.

— Не може бути!

— Ще й як може! — запевнив голова. — Ось послухайте — тільки між нами, звичайно. За хліб, молоко, м'ясо та яйця з нас вимагають знаєте як? Ото ж то... Ну, а сади — діло десяте. Про них згадують раз на рік, та й то без оргвисновків. А нам у такому разі чого ж наперед лізти?..

— Ну, тепер переконалася? — підбадьорився Петро, коли ми виїхали за село.

— Не зовсім... — відповіла Ніна, проте без колишнього ентузіазму.

— Ах, так? Їдьмо далі.

Об'їхали ще й Голованівський, Світловодський, Олександрійський райони. Яблук — катма.

— Тепер віриш мені? — напосідав Петро.

— З одного боку — ніби ти й правий, — розгублено відповіла Ніна. — Але ж мене товариш Маринкевич з обласного управління се-ге так авторитетно запевнив...

Наступного дня ми були у Володимира Романовича. Він зустрів нас привітно:

— То ви не з газети? Отак би зразу й казали... Так от, громадянко, нічого вам грішити на свого чоловіка. Бо таки й справді яблук у нас не того... Триста господарств одержали нуль карбованців прибутку. Щедро тільки збитки вродили — маємо їх загалом на дев'ятсот тисяч карбованців. Але ж це — майте на увазі — не для преси.

...Увечері Петро прийшов за речами.

В. БОНДАРЕНКО.

Кіровоградська область.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— **Що це він робить?**
— **Підраховує, скільки днів залишилося до зарплати.**

СВІДОМИЙ АЛКОГОЛІК

Мал. В. ГОРБАЧОВА

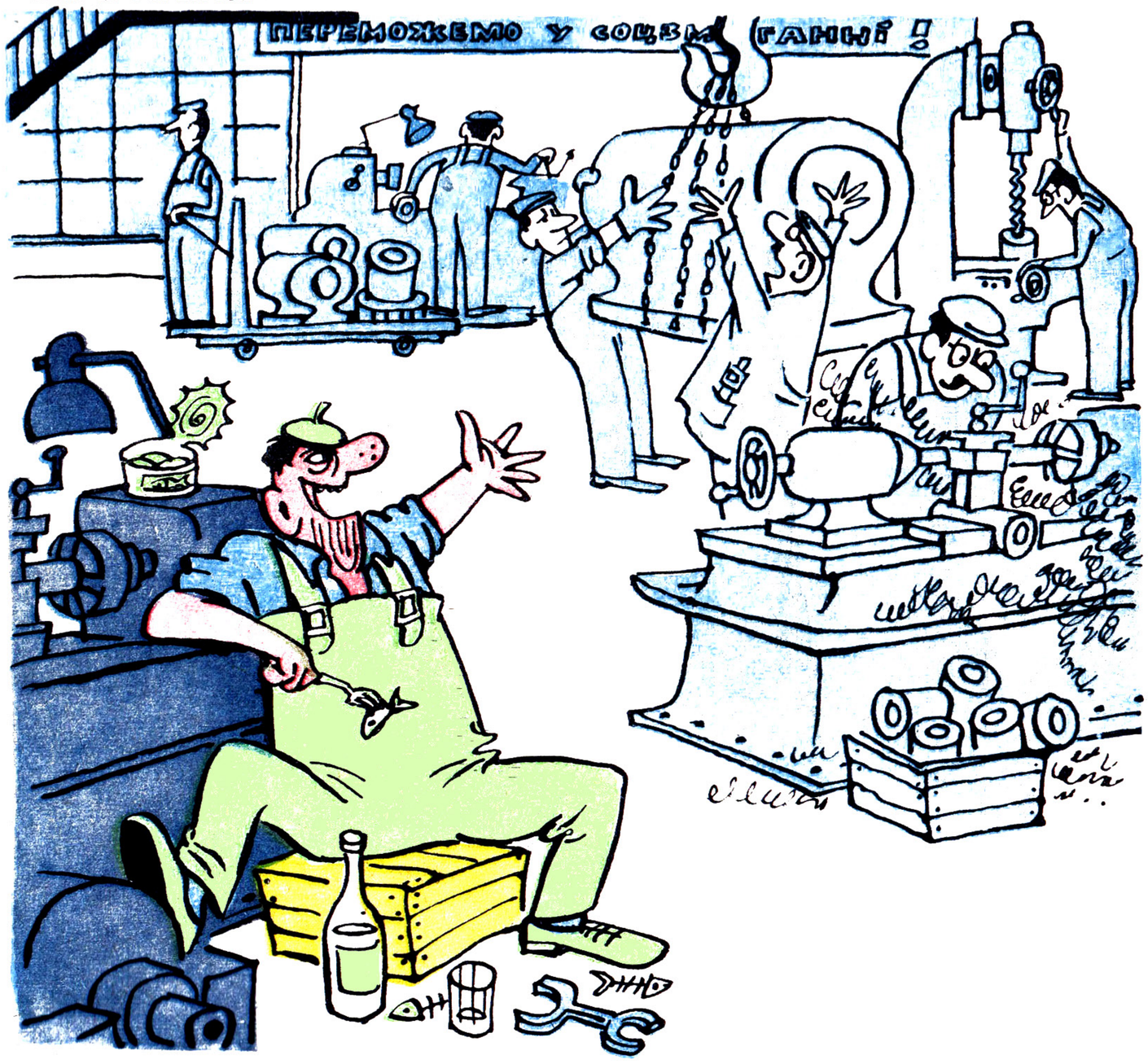

— Натискуйте, хлопці, щоб через мене не відстали у соцзмаганні!

Телеграфне агентство ПЕРЕЦЯ

КОРОТКЕ ЗАМИКАННЯ

КОЛОМИЯ Івано-Франківської області. (Кор. ТАП). Коротке замикання сталося в школі-інтернаті: 50 новеньких замків типу «ЗВСФС» Тячівського металозаводу (Закарпаття) зразу ж, як їх вставили у двері, замкнулися і принципово не піддаються жодному ключеві.

ДОСВІД — У МАСИ!

м. ХМІЛЬНИК Вінницької області. (Кор. ТАП). Перейнявши досвід торгівлі з навантаженням, місцева пересувна механізована колона № 8 (начальник тов. Литинський) збула з рук Хмільницьку державну станцію по племінній роботі з стількома недоробками, що керівництво станції вже цілий рік не може з ними справитися.

УТОПИЛИ РІЧКУ

ОХТИРКА Сумської області. (Кор. ТАП). Гірна доля спіткала річку Охтирку, що мальовничими берегами прикрашала місто Охтирку,— вона захлинулася у стічних нечистих водах місцевого пивзаводу, засолзаводу, заводу сільгоспмашин та заводу «Промзв'язок».

ЩО, ДЕ, КОЛИ... не відбулося

...КОНЦЕРТ ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ, з яким мали виступити колгоспники сусідньої артілі «Україна» перед жителями села Липне Ківерцівського району на Волині. Замість концерту самодіяльним артистам було прочитано лекцію на тему «Як пісні відривають трударів од серйозних справ». Лектори — голова сільради т. Мельник і секретар парторганізації місцевого колгоспу т. Громик напучували приїжджих акторів: «Звідки приїхали, туди й забирайтеся!».

* * *

...ТЕЛЕФОННА РОЗМОВА між Семенівським лісгоспзагом та Чернігівським облуправлінням зв'язку. Бо працівники обласного управління виявилися глухими. Глухими до численних скарг лісництв на погану роботу телефонів.

* * *

...ЧЕРГОВА ПРОПОВІДЬ у Старосілецькій церкві, що в Коростишівському районі на Житомирщині. Проповідник отець Гаврило по дорозі на службу так напричащався бісівського зілля, що почав кидатися на перехожих і кусати працівників міліції. Батюшка — Л. М. Поштовий замість амвона потрапив на лаву підсудних.

* * *

...РАДІОПЕРЕДАЧА «ДЛЯ ВАС, ТРУДІВНИКИ ЛАНІВ» — у колгоспі імені Лисенка на Полтавщині. Бо колгоспний умілець, що лагодить радіомережу, поїхав у сусіднє село на весілля. А Глобинське відділення зв'язку на чолі з начальником т. Мошляком колгоспні радіоточки обслуговувати відмовляється.

ДУБЛЯЖ

Директор сердиться — страшне!
Свого завкадрами клене:
— В усьому вас найбільш виню —
Це ви підклали нам свиню:
Отой новенький працівник,
Сто колючок йому у бік,
Ще й не обжився у нас як слід,
А вже накоїв стільки бід!..
Женіть пролазу-шахрая!
Женіть його утришия!
Ще й напишіть йому таке,
Щоби загнати на слизьке,
Щоб ще не зміг десь гріти рук
І витинать подібних штук!..
Еге, це ваша в тім вина,
Що в нас — немовби прохідна.
Тому й проліз пройдисвіт цей,
Що не вивчаєте людей!..

Завкадрами ж: — Було й коли!
Нас ошукали! Підвели!
А ви на мене все... Дарма!.. —
Й характеристику вийма
Того новенького. А в ній:
«Сумлінний... відданий... стійкий...
Активний... здібний... вельми
вправний...»
А нижче — фраза втішна здавна,
Сакраментальна і остання:
«Звільнився з власного бажання».

Скипів директор:
— Це знущання!!
Хто підписав цю ахінею?
Що?! Підпис Савича під нею?!
От безпринципний балабон!..

Рука схопила телефон:
— Семене Савичу! Привіт!
Служив у тебе Лиходід?
Що кажеш? Здихались насилу?
Сутяга?! Рив усім могилу?!
Хто рив — оцей ось янгол твій,
Сумлінний, відданий, стійкий,
Активний, здібний, вельми
вправний?..

— Кий чорт! Це пройда невиправний!
Продасть і матінку саму...
— А як же видав ти йому
Характеристику блискучу?

— Не дай такому —здійме бучу!
Ти ж знаєш, що то за людці:
Підуть листи в усі кінці —
Писатиме туди й сюди...
А так: що хочеш — тільки йди!
Ти ж не пускай і на поріг!..

— Спасибі. Пізно застеріг...

Директор знітився на хвилину,
В думки невтішні весь поринув:
«А Савич правий, далебі...
Нажити клопоту собі?
Почне повсюди капати,
Почнуться різні запити,
Дзвінки щоденні, виклики,
І ціла справа виникне, —
Пиши пояснення, листи...»
— А, хай летить під три чорти!..

Підвівсь завкадрами, закліпав:
— То що ж писати цьому типу?

— Так от: нікому ні шу-шу!
Здублюйте Савичову липу
І принесіть — я підпишу.

Валентин ЛАГОДА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

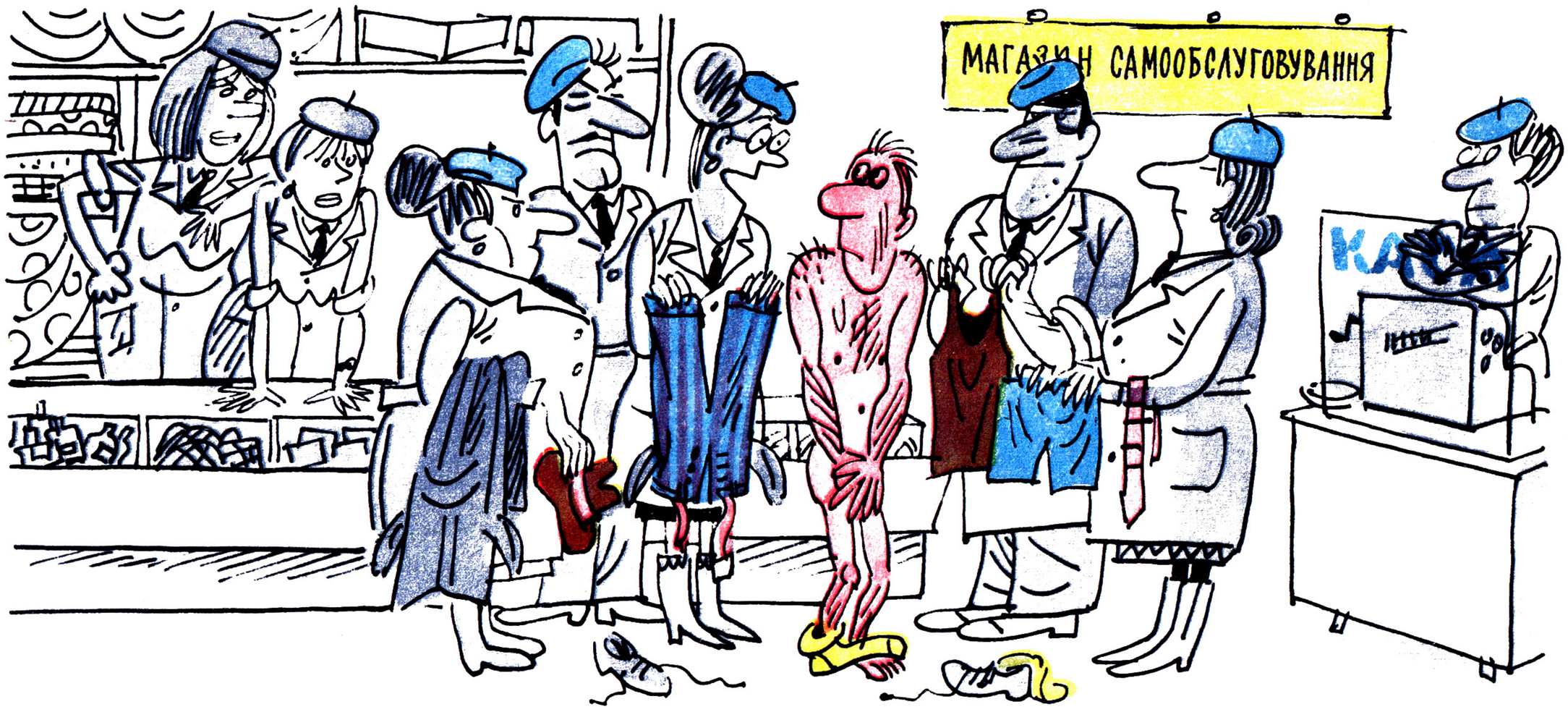

— Тепер ми бачимо, що ви дійсно нічого не брали в нашому магазині...

СЕКРЕТ КУЛІНАРІЇ

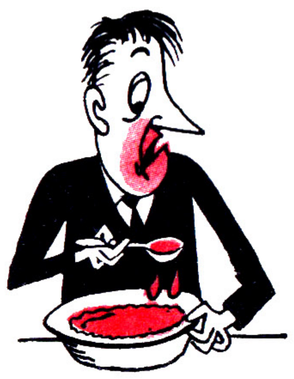

А таки ж правда — яка-небудь дрібниця, випадковість іноді спричиняється до несподіваних наслідків.

У Харкові я випадково купив книгу — «Українська кухня» і у трамваї почав продивлятися перший розділ — «Борщі». «...заправляють товченим з зеленню петрушки і часником салом, доводять до кипіння і дають настоятися протягом 15—20 хвилин. Подаючи на стіл, у борщ кладуть порцію вареного м'яса, сметану...»

І тут я відчув надзвичайне збудження. Зранку я не поїв, і видіння паруючого борщу заступило навіть красу харківських площ.

— Велосипедний завод! — вивів мене з трансу голос кондукторки.

Я поспіхом вискочив із трамваю — де-де, а в заводській їдальні наїмся.

Була саме обідня перерва, і в залі уже виставили комплексний обід: борщ, котлету «Особливу», компот із слив.

Схопивши ложку, я спробував першу страву.

Якби авторів «Української кухні» годували таким борщем, їм навряд чи вистачило б сил написати наступні розділи.

— Пісний... кислий... несмачний! — інших відгуків за столом я не чув. Що ж до котлети «Особливої», то особливим у ній виявилось тільки те, що вона легко розпадалась на складові — м'ясо і хліб. Зате компот був цілком однорідним: сливи так розварились, що компот скидався на кисіль.

Мій піднесений настрій, викликаний знайомством із кулінарною монографією, пішов на спад. Перше зіткнення з практикою показало, що вона іноді байдужа до теорії. Охопила цікавість: де ж усетаки скуштувати справжнього українського борщу?

Другу дегустаційну спробу я зробив на фабриці-кухні Харківського електро-механічного заводу. У центральній їдальні взяв порцію борщу і виїв кілька ложок. Вірніше, вихлебтав — такий той борщ був ріденький. Що ж до його смакового букету, то він негайно викликав у мене благородні думки — про дружбу і взаємовиручку. Схотілося поділитися тим борщем — з ким-небудь. Найкраще б — із директором фабрики-кухні М. Шейкіним.

— Вас так завжди годують? — запитав я своїх сусідок по столу.

— А ви б поцікавились актами, які ми складаємо, — відповіла одна з робітниць, як виявилось — член громадського контролю.

Я поцікавився. Акти, звичайно, складають не щодня, але й з тих, що я подивився, вимальовувалась неприваблива картина — численних недоважувань, недоливань і таємничих «розривів по жиру».

Де вже тут візьметься апетитний борщ, од якого не відтягнеш і за вуха? Хіба що спершу відтягнуть за вуха тих, у кого надмірний апетит до громадського.

Мабуть, подумав я, на фабрику-кухню з її величезним потоком клієнтів не слід було й потикатися. Мабуть, гарячим наваристим борщем скоріше пригостять у їдальні невеликого заводу. Скажімо, такого, як «Поршень».

Перше враження від тісної і темної їдальні заводу «Поршень» було таке, ніби я потрапив до погреба. А коли скуштував борщу, то згадав про індійських йогів. Певно, тільки йог з його фантастичним умінням керувати своїми внутрішніми органами зміг би умолотити таку кислятину.

Останню спробу зробив на заводі «Південкабель».

Може, міркував я, для робітників, що приходять на першу зміну, кухарі не встигають як слід приготувати обід. А от уже коли приходить друга зміна...

Другій зміні подали перебовтаний, ледь підігрітий ще вранішній борщ. А крім того — котлети з сухою ячною кашею, підгорілий хек та з холодних закусок — капусту. Ото й весь асортимент.

Здавна відомо: добрий обід — запорука доброго настрою. У заступника начальника Харківського міського управління громадського харчування Є. Ф. Харченка я спитав:

— Який би у вас був настрій після подібних обідів?

— У мене настрій завжди добрий, — відповів Є. Ф. Харченко, — бо я обідаю вдома.

* * *

Борщ я зварив сам, за книгою, і, на превеликий подив моїх домочадців — вдало. Тепер жінка навчає мене готувати другі страви.

Та головне — я відкрив найважливіший секрет кулінарії: щоб зварити смачний обід, треба мати бажання зварити такий обід.

Л. ШИЯН,
спец. кор. Перця.

Харків.

І ЧОГО Б ОТО ПАТКУВАТИ?!

Товариші із Одеського об'єднаного господарства залізничного транспорту скаржаться: у їхньому цеху механізації нікому, мовляв, техніку ремонтувати, бо слюсарі по кабінетах сидять. І взагалі недоліків — ой-ой-ой скільки. Приїдьте, мовляв, самі подивіться.

Приїхали, подивилися і побачили: марно товариші гвалт здіймають.

Слюсарі по кабінетах тут не відсиджуються. От, скажімо, одержують зарплату, як слюсарі високого розряду—і Марія Севастянівна Тодорова, і Ліна Іванівна Ясниченко, але сидять вони не в кабінетах, а в загальних кімнатах. Правда, і машин вони не ремонтують, бо ж не може диспетчер М. Тодорова чи працівниця відділу постачання Л. Ясниченко машини ремонтувати — спеціальність не та. Не дозволяє підготовка також І. П. Лямову техніку ремонтувати, хоч офіційно платня йому за це набігає. Але ж і кабінету у т. Лямова, як ми переконалися, теж нема. На цеховому подвір'ї Іван Павлович як старший двірник у будь-яку пору року пропадає.

Не розібралися, значить, товариші, коли писали, що машин нікому ремонтувать, тому що слюсарі по кабінетах сидять.

Несерйозними видаються і їхні скарги на начальника цеху А. Л. Шапіро. Ну, припустимо, до т. Шапіро і справді боязко підійти, бо може так гарикнути, що холодним потом проймe. Але ж питається: а навіщо до нього підходити? У цеху ж, окрім начальника, є ще й заступник, є начальник майстерень, майстер, два начальники автоколон, механік, два техніки, чотири диспетчери, економіст, нормувальник, табельник. Словом, різних — керівних і не дуже керівних одиниць, слава богу, тут вистачає. Не те, що, скажімо, отих же таки слюсарів. Так що і крім А. Л. Шапіро є з ким при потребі поговорити, а то й сигарету по-дружньому викурити, коли машина без діла стоїть.

А машини, як указують товариші, і справді, бува, без діла простоюють, тому що запасних частин нема. Наприклад, в кінці вересня тиждень простояв трактор, бо не знайшлося якогось там валика. А дозвольте запитати: чому не знайшлося? А тому, якщо розібратися, що тракторист того валика й не шукав. А знав, що можна було б знайти, — в якогось одеського спекулянта. Бо там служба постачання не кульгає на обидві ноги, як у його рідному господарстві.

Отак, бачте, й виходить: усе люди знають, а трактори, навантажувачі, крани та інша машинерія простоює.

І отак з усіма так званими недоліками, на які тикають пальцями автори листа.

Нарікають, скажімо, що спецодяг такий брудний, аж мастило з нього капає. А керівники їхні не спроможуться так справу владнати, щоб його у цеху прали. А можна ж було б і без нарікань обійтися: є ж дружини — от хай і перуть вони той спецодяг собі на здоров'ячко, а вам на втіху. У кожному разі, якщо вже хтось і нарікати буде, то не ви, а — вони.

Або отаке: скаржаться, що у вулканізаційній майстерні холодно. Цех, мовляв, гарячий, а люди змушені у фуфайках працювати.

Тут усе легко пояснюється: раз цех гарячий, то навіщо ж його утеплювати?! А якщо кому й холодно, то хай персонально утеплюється, а при чому ж тут цех?

Твердять товариші, що в цеховій бані не те що гарячої, а й холодної води нема. Помитися після зміни ніде. Ну, що води нема — це так. А що помитися ніде — це вже, вибачайте, неправда. Хіба ж мало в Одесі комунальних бань?!.

Отакі воно справи, коли глянути на все по-діловому. І якби ви, дорогі товариші, теж на усе отак дивилися, то й скарг не писали б. І не писали б, зокрема, що у вашому колективі, де є понад двісті душ робітників, ніякої художньої самодіяльності нема, спортивна робота не проводиться.

Смішно таке чути од серйозних людей. Адже ваш начальник цеху, як самі знаєте, це ж самодіяльний майстер живого виразного слова. Хоч і не художнього, щоправда. А спецодяг вдома прати, а про ремонт машин самим дбати замість того, щоб це робилося організованим порядком. Чи ж це не самодіяльність?! А бігаючи в комунальну баню, працюючи в неутепленому цеху, чи ж не можна так зміцніти та загартуватися, що й спортсмени позаздрять! І при такому здоров'ї вам зовсім ні до чого ота база відпочинку, яку усе обіцяє та обіцяє спорудити місцевком профспілки.

Так що й не знаємо, дорогі товариші, чого ще вам бракує.

А от Дмитру Івановичу Виткалову — співчуваємо: бо ж за людей, за нормальні для них умови праці та відпочинку він, зокрема, дбає. Звідки ж йому за тими клопотами на персональне спортивне загартування чи на особисту участь у тій же самодіяльності часу взяти? Із цим у нього зовсім погано.

Але нічого, поки що не скаржиться.

А раз не скаржиться, то не будемо й собі голови тим сушити, і на цьому закінчимо фейлетон про порядки в Одеському господарстві залізничного транспорту, яке Дмитро Іванович очолює.

М. ПАЛЬЧИК.

м. Одеса.

РЕМОНТ ІЗ ГАРАНТІЄЮ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

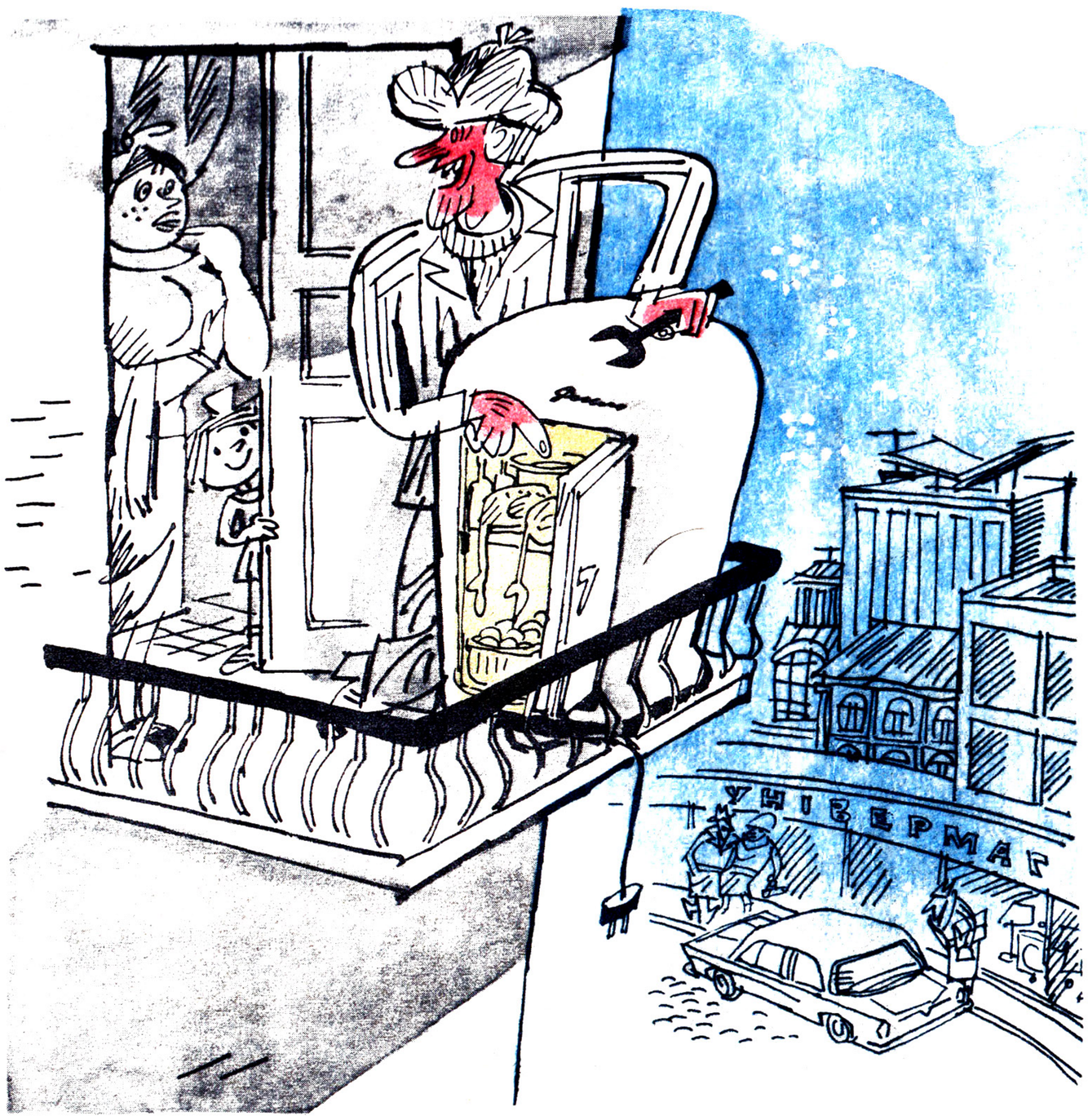

— Тримайте його на балконі і не зачиняйте дверцят — всю зиму працюватиме!

Ну й дітки...

Колись один літературний герой був дуже люб'язний з рідною матір'ю:

— Куди ж ви, люб'язний друже матінко? Будьмо як родичі, як родичі будьмо, по-рідному! Ви до нас, ми до вас. А тарантасика самі повернете чи накажете послати за ним?

Зрештою, ви знаєте, чим скінчилася ця історія, описана Миколою Євграфовичем Салтиковим-Щедріним: люб'язний друг матінка зосталася і без тарантасика, і без даху над головою, і без шматка хліба.

Але досить про ту матір. Жила вона в часи, коли людина людині була вовком.

Восьмидесятирічна ж Анастасія Ясонівна Синюта з села Брикуля Шепетівського району Хмельницької області, здавалося б, заслуговує на значно кращу долю. Всі її діти зростали за нашого часу, і для всіх для них наша радянська мораль мусила б бути нормою життя. Може, винна мати? Може, просто народила їх та й попідкидала, як кошенят, під чужі пороги?

Але... Йде засідання Старобейзимської сільської Ради. Засідання не з приємних. Членам сільради важко слухати діалог між сином і матір'ю.

— Синочку, Петре, як ти ж був маленький, хворів було... я тебе пішки носила на руках аж у Ізяслав, це ж сорок верстов... А тепер ти відмовляєш мені в дахові над головою, в ложці борщу...

— Я вас, мамо, не просив, щоб ви мене носили!

— Я ж тебе так плекала, викохувала...

— Івана ви плекали більше!

І тут-таки санітарний фельдшер Брикульської дільничної лікарні Петро Федорович Синюта висуває зустрічний позов до Старобейзимської сільської Ради. Він енергійно вимагає, щоб матір помістили в Будинок для престарілих.

Ви вже, мабуть, здогадалися, що восьмидесятирічній жінці ніде голову прихилити. Коли випишуть з лікарні, їй буквально нікуди піти.

А тепер деталі. Є у матері такі дітки: Петро Федорович (про нього вже була мова), син Микола Федорович — шофер, працює в Старокостянтинівському районі, можна сказати, під боком. Син Іван Федорович (той, якого за висловом сина Петра, плекала мама найбільше) живе поруч з братом Петром у сусідньому селі Лавринівцях. Він офіцер запасу. Є ще дві доньки, аж у Ворошиловградській області. Свого часу сини одтарабанили матір до них, але дуже швидко донечки одіслали її по етапу назад. Тепер вони в цю справу не втручаються. Тепер боротьба, кому накинути стареньку матір, в основному точиться між Петром Федоровичем та Іваном Федоровичем. Микола Федорович стоїть осторонь.

Депутати сільради, ретельно покопавшись у глибинах душі Петра Федоровича з надією віднайти там щось людяне, гуманне, і так нічого й не віднайшовши, змушені були перейти до голих логічних фактів:

— На якій підставі ви хочете помістити матір у Будинок престарілих? Будиночок, де живете ви з дружиною, з трьох кімнат, сім'я ж ваша складається лише з вас і дружини, а щодо вашого сімейного бюджету, то він перевищує двісті карбованців на місяць. Правильно?

— Все правильно, — мусить погодитись Петро Федорович.

— То невже ж за таких обставин у вашому домі не знайдеться ложки борщу і кутка, щоб поставити тапчанчик старій жінці!

— Вона більше любила Івана, — вперто стоїть на своєму Петро Федорович.

А Іван? Що ж Іван. Іван киває на Петра. Він не відмовиться провідати, як між ріднею водиться, люб'язного друга матінку, коли вона житиме у Петра. Навіть подарунок їй привезе до 8-го Березня. Але брати її до себе?!

— Ні. Я інвалід Вітчизняної війни, працювати за станом здоров'я не можу. Сама дружина в мене працює. Та й у неї стара мати і дочка у нас — інвалід,— одбивається Іван Федорович.

Не хоче Іван Федорович зрозуміти брата Петра, активного сількора райгазети. Не хоче зрозуміти того, що, може ж, присутність у його домі старої матері негативно вплине на творчий процес, і критичні статті не будуть такими гострими.

Правда, коли Петро Федорович дізнався, що писати (і критично!) збираються про нього самого, то не барився — негайно написав до редакції (цього разу не до районної, а до «Перця»), що брати порадились і вирішили купити матері... дім! Гулять так гулять! Хай старенька гуляє у власних хоромах. Відверто кажучи, ми дуже й дуже сумніваємось у такій щедрості братів, але коли чудо й станеться і буде в старенької дім, то... То не завадило б вам, браття наше любе, задуматись над такою простою штукою: хто нарубає старенькій дров, коли вона житиме одна, хто принесе води, хто витопить у печі?

Невже Петро Федорович покине писати критичні статті й візьме весь цей гамбарас на свої плечі! Їй-бо, не віриться!

Г. ЛОЗУН.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

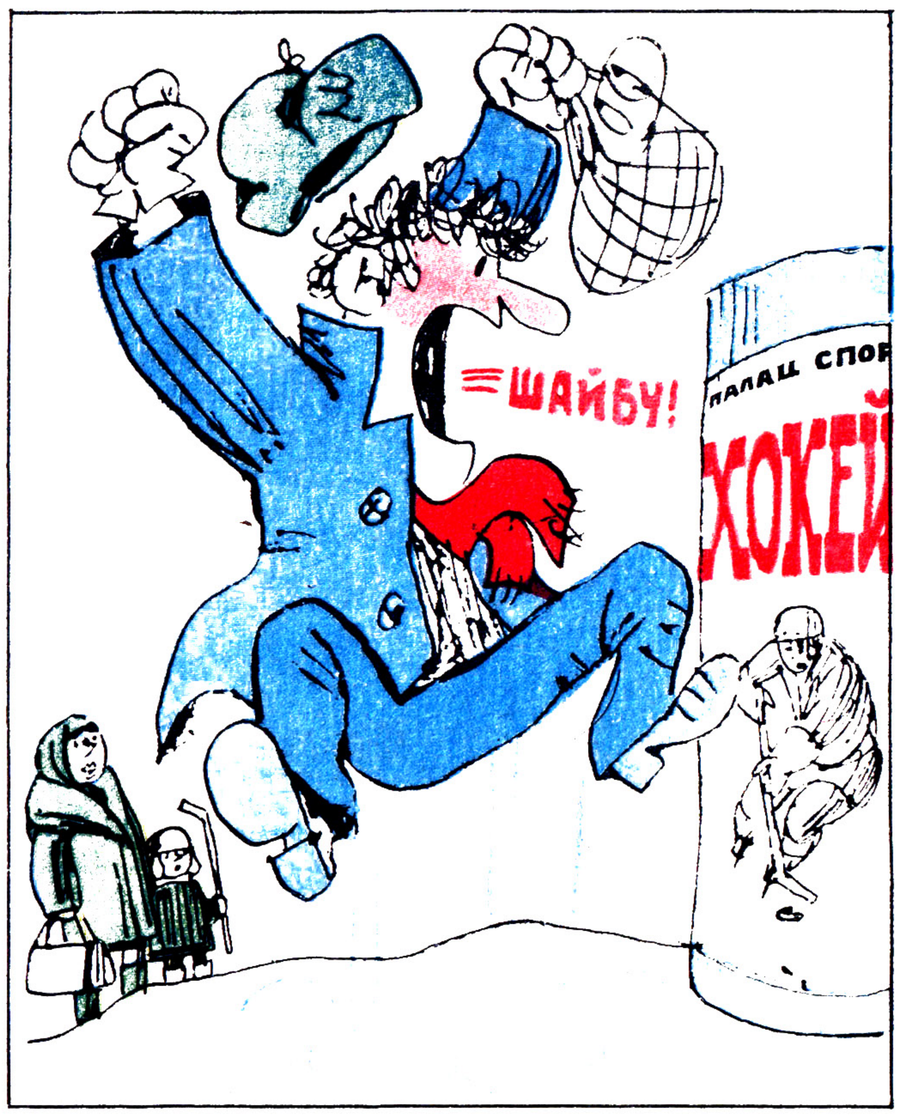

Холеричний болільник.

В ОДИН ГОЛОС

— От і маємо нову дорогу! — з ентузіазмом вигукнув головний бухгалтер Новосанжарської турбази І. П. Коба, повертаючись під доброю чаркою додому службовим автобусом 42—07 ПОД і побачивши солідний відтинок шляху, щойно залитий бітумом. Веселий головбух тут же наказав шоферові випробувати дорогу, і автобус, зруйнувавши ще не затверділе покриття та розігнавши робітників, погуркотів далі.

— От і маємо нову дорогу! — зітхнули працівники Новосанжарського шляхо-будівельного управління № 16 Полтавської області, коли підрахували збитки, завдані підхмеленим головбухом: ділянка шляху Галущина Гребля — Мала Перещепина вимагала повної переробки...

*** * ***

— Книга — джерело знань! — підморгнули один одному керівники Великоглибочецького споживчого товариства Тернопільської області й тут же заповзялися розсилати колгоспам накладною платнею комплекти різної літератури. Без усяких замовлень, зрозуміло.

— Книга — джерело знань...— почухали потилиці члени правління артілі «Перемога» Борщівського району, розпакувавши один з таких комплектів і погортавши сторінки «Крою та шиття», «Довідника терапевта», «Лікарських рослин» і т. д. Ця, зовсім не потрібна колгоспові, література допомогла їм дізнатися, яким саме чином спритні кооператори виконують свої плани.

*** * ***

— Оце так вигода! — оптимістично відзначили начальник станції Львів П. С. Бадюк і начальник пристанційної винної бази М. А. Бохонько, слухаючи, як стукають на рейках великі платформи зі сміттям, зібраним під час благоустрою території.

— Оце так вигода! — песимістично відзначили клієнти, яким ніяк не вдається одержати платформи для перевезення планових вантажів і які по-наївному вважають, що вивозити сміття треба самоскидами, а залізниця для цього — занадто велика розкіш.

В. ЧЕПІГА.

Наші ювіляри

Святкування ювілеїв — потрібна й корисна справа. Вона дозволяє, з одного боку, кинути погляд назад і оцінити зроблене та зважити не зроблене, а з іншого — кинути погляд уперед і прикинути, скільки ще можна не зробити. Перець вирішив не стояти осторонь цієї важливої справи і взяти найактивнішу участь у підготовці й проведенні ряду ювілеїв. Це було дуже доречно, бо вже у січні цього року минають такі славні дати:

10 РОКІВ від початку спорудження лікарні в селищі Клевань Ровеньської області. Справу упевнено веде до нових ювілеїв начальник Ровеньського будівельного управління № 23 В. Н. Заславський;

6 РОКІВ від того дня, як Верхньорогачицький міжколгоспбуд Херсонської області заповзявся зводити Будинок культури в колгоспі «Перемога». Привітання в усній та письмовій формі приймає голова міжколгоспбуду М. І. Прядка;

5 РОКІВ від дня закладки фундаменту лазні в селі Нові Озеряни Коростишівського району на Житомирщині. Ювілейна комісія на чолі з головою Брусилівського міжколгоспбуду т. Сафроновим вирішила урочисту частину провести в діючій районній лазні;

РІЧНИЦЯ, відколи у селі Старій Красниці Чорнобильського району Київської області не демонструються кінофільми. З нагоди цієї пам'ятної дати тут відбудеться ювілейний вечір. Із доповіддю про досягнення сучасної кінематографії виступить директор районної кіномережі М. Ф. Ніткін. Після доповіді кіна не буде.

* * *

Перець шле усім вищезгаданим ювілярам свої палкі вітання і чекає запрошення на урочисті збори і товариські вечері.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

НАПІВЛАКОНІЗМИ

Коронованою особою можна стати і з допомогою стоматолога.

У «Передньому слові» критик лаяв автора роману останніми словами.

Дуля, навіть вийнята з кишені, — все-таки лише дуля.

Іноді медицина підіймається на таку недосяжну височінь, що звідти навіть хворих не видно.

Деякі студенти не рахуються з тим, що викладачі діляться з ними іноді останніми знаннями.

Оскільки його творчий доробок був виключно епістолярного характеру, свій літературний вечір автор провів на головпоштамті.

Доктор Фауст вигукнув: «Мить, зупинись!..» Мабуть, саме так виникла перша зупинка за вимогою.

Юрій ШАНІН.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

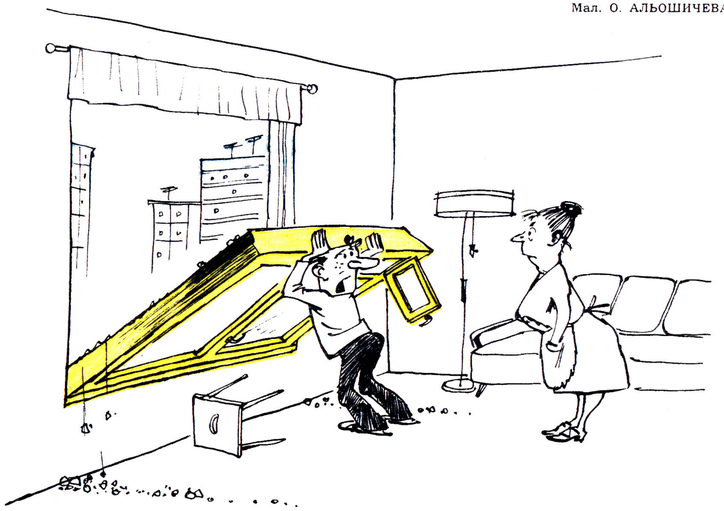

— Я хотів тільки кватирку відкрити...

Дали перцю!

Здавна кажуть: «Язик до Києва доведе». У цьому переконався, нарешті, і Шульдис П. Ю. — бригадир колгоспу «40-річчя Жовтня» Косівського району Івано-Франківської області. Обійманочи цю скромну посаду, він так нескромно розпускав свого язика, що у колгоспників вуха в'янули.

Але бригадир навіть гадки не мав, що про його конини аж у Києві знатимуть. А воно ж і взнали, бо колгоспники про це листа Перцеві написали.

З Косівського райкому КП України повідомили, що за грубе ставлення до колгоспників Шульдиса П. Ю. з посади бригадира звільнено. На нього також накладено суворе партійне стягнення.

Адміністративна ФАНТАЗІЯ

Уявіть собі таку ситуацію: стоїте ви у магазині і раптом бачите, що якийсь нахабнючий тип цупить гаманець із чужої кишені. Ви, зрозуміло, — у крик, злодій кидає гаманець і — ходу, а вас хапають за комір і кричать: «Ага, попався? Ось ми у міліцію тебе! У фейлетон!»

— Та завіщо ж? — пручаєтесь ви. — Я ж не крав!

— Але бачив, як крали, — відказують вам. — Бачив, як це робиться, значить, чого доброго, ще й сам чужі кишені ревізувати почнеш.

І судять вас нарівні із злодієм, і відважують вам повною міркою...

Передчуваю: ви не можете уявити собі такої ситуації. Більше того: ви можете подумати, що в автора цих рядків, м'яко кажучи, надто буйно вже розгулялась фантазія.

Ну, коли так, то давайте перейдемо до дійсності.

Одержали ми листа із Чернігова, в якому розповідалося про деякі темні фінансові операції, що проводилися під керівництвом О. П. Боханової, директора школи ФЗН при камвольно-суконному комбінаті. Робиться отакечки: хоче дівчина-учениця залишити школу, а їй і кажуть: «Скатертю доріжка, тільки документів твоїх ми тобі не повернемо, аж поки ти не повернеш тих грошей, які тобі виплачувала держава, як стипендію». Гроші, як правило, поверталися, але не в державну касу, а через посередників — у руки директора школи Боханової. А та вже ними розпоряджалася, як сама знала.

Наводилися в тому листі й інші факти досить безцеремонного поводження з учнівськими грішми. Коротше кажучи, послали ми цей лист на перевірку й невдовзі одержали відповідь із Чернігова, що всі факти зловживань стверділись і винуваті заслужено покарані. А саме: директора школи О. П. Боханову і старшого бухгалтера М. М. Дмитренко з роботи знято, завучеві школи А. Т. Ваді винесено догану. Крім того, накладено й партійні стягнення: Бохановій — сувору догану з занесенням до облікової книжки, Ваді — догану, теж із занесенням, секретареві партбюро школи Подрядову — просто догану Матеріали на винних передано до прокуратури.

Що ж, ми цю відповідь — на сторінки журналу, під рубрику «Дали перцю!» Бо сумніватися у її правдивості ми не могли: надрукована на офіційному бланку, підписана за директора камвольно-суконного комбінату Бакеєва його заступником Склокіною... Все чин-чином!

Про випадок цей ми уже й забували почали. Аж раптом — ще один лист із Чернігова. І навіть не лист, а просто-таки крик душі.

Правильно, пише колишній бухгалтер школи ФЗН Марія Максимівна Дмитренко, були і порушення, і зловживання. Але ж робила їх Боханова зі своїми прибічниками, а я до числа їх належати честі не мала. І всі оті махінації з учнівськими грішми проводилися, минаючи бухгалтерію, поза моєю спиною. А мене ж звинуватили у тому, що й Боханову, та й кару однакову відважили: звільнили з посади. За що?! А ще ж мало того: знеславили на всю республіку. Знайомі при зустрічі відвертаються, пальцями тикають: ось, мовляв, вона, шахрайка! Такої незаслуженої ганьби мені ще ніколи не доводилося переживати. Просто хвора ходжу, що його далі діяти — не знаю... Дуже прошу: пришліть кореспондента, розберіться як слід у всьому!

І от автор цих рядків виїхав у Чернігів. І, перш за все, завітав до старшого контролера-ревізора Міністерства фінансів УРСР по Чернігівській області Ф. А. Трубенка, котрий очолював у тій школі комісію по перевірці вищезгаданих махінацій. І старший контролер-ревізор Ф. А. Трубенок, дізнавшись про суть справи, розгублено розвів руками й знизав плечима:

— Я теж нічого не розумію. Адже в акті ревізії, який ми представили дирекції комбінату, йшлося про порушення й зловживання з боку директора школи Боханової. Марія ж Максимівна Дмитренко, хоч і допускала в деяких випадках безконтрольність, але це не ті випадки, де криміналом пахне. Таке трапляється у бухгалтерській практиці. На ці випадки ми їй вказали, щоб надалі ретельнішою була. Але грошей вона ніколи не привласнювала. Що ні, то ні. Більше того: саме завдяки Дмитренко нам і вдалося встановити найгрубіші зловживання з боку Боханової та деяких її підлеглих. Тож Марії Максимівні, мабуть, спасибі за це слід сказати, а не виганяти з роботи! Нічого не розумію...

От вам і фантазія!.. Як бачите, і в житті бувають такі фантастичні моменти, коли ти допомагаєш злодія за руку схопити, а тебе самого за комір хапають і кричать: «Попався?!»

А що ж товариш Бакеєв, директор камвольно-суконного комбінату, який наказ про звільнення М. М. Дмитренко, не здригнувшись, підписав, і що ж його заступниця товаришка Склокіна, котра «нічтоже сумнящеся» підписувала відповідь «Перцеві»?

— А ми нічого, — кажуть. — Ми вже й не стверджуємо, що Дмитренко в чомусь такому була замішана. То спочатку ми на неї були чогось так подумали, а потім передумали й обмежилися м'якою карою — перевели на нижчеоплачувану роботу.

Отже, подумали — і звільнили з посади. Передумали —і обмежилися м'якшою карою. Красота! Наче в шашки із приятелем: подумав — походив, передумав — переходив. Тільки й того, бачите, що там — кружальця пластмасові, а тут — живі люди...

Але дуже кортить запитати товариша Бакеєва: а чому ж ви, шановний, перш ніж думати-передумувати, не прочитали уважно акта ревізії? Чом не вислухали спочатку докладних пояснень усіх членів ревізійної комісії, а притьмом ухопилися за адміністративний дубець?

І хто ж у Чернігові знає, шановний товаришу Бакеєв, про те, що ви уже передумали? Чому ж ви хутенько не сповістили про це журнал, щоб ми якось виправили свою — ні, таки ж вашу! — провину перед чесною людиною, що ми тепер, правда, із запізненням, оце й робимо... І чому ж таки, уже передумавши та переконавшися в непричетності Марії Максимівни до отих нещитвих фінансових операцій, ви самі перед нею по-джентльменському не вибачились та не поновили її на колишній посаді?

І ще одна досить цікава, майже фантастична обставина. Завуч школи А. Т. Вада, котрий теж до комбінацій Боханової непричетний, був також покараний за них. І аж тричі: крім вищезгадуваних доган, його ще й позбавили спочатку квартальної, а потім і річної премії. Правда, «за недостатню виховну роботу». Тим часом у наказі по об'єднанню «Укрголоввовна» стан учбово-виробничої роботи в цій школі визнано хорошим. От тобі й маєш!

Ну, що ж. Зрештою, у дирекції комбінату, звичайно, були при цьому якісь свої міркування. Тільки ж ми, навіть покликавши на поміч усю свою фантазію, міркувань тих збагнути так і не змогли.

Видно, нашій фантазії не під силу тягатися із розбурханою фантазією адміністративною. Тут уже ми — пас.

В. БОЙКО.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Будь ласка, мені — одну голку!
— Тільки разом із машинкою!

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

У Сполучених Штатах усе більше посилюються репресії проти всіх «інакомислячих» — у першу чергу проти тих, хто вимагає припинення брудної війни в Індокитаї, висловлює незгоду з реакційною внутрішньою і зовнішньою політикою Білого дому. У «полюванні на відьом» бере участь навіть армійська контррозвідка.

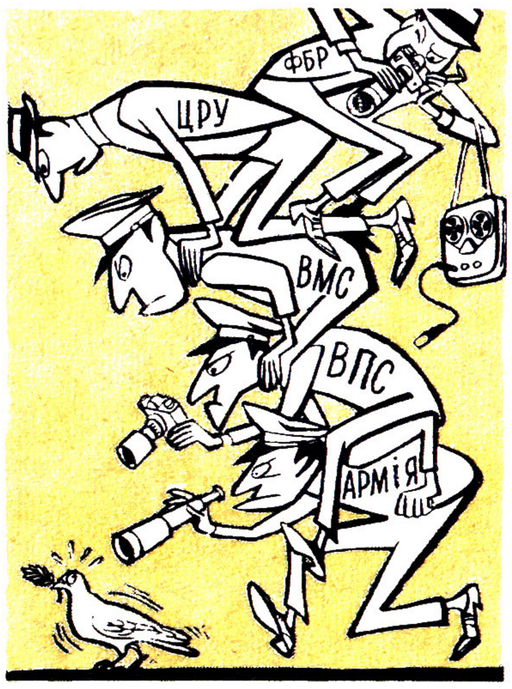

Піраміда вистежування.
«Дейлі Уорлд». Нью-Йорк.

●

— Мені потрібна жінка, яка зуміла б вести господарство на мою мізерну зарплату.
«Рекорд». Лондон.

●

— Кажуть, що ви розпускаєте плітки, нібито десь існує п'ятиденний, сорокадвохгодинний робочий тиждень.
«Балтімора сан».

З ЯКОГО БОКУ НЕ ГЛЯНЬ...

Чомусь така думка склалася, що через «чорних полковників» греки багато чого позбавлені.

Однобокий це погляд на речі. Тут розібратися треба.

Хай так, багато чого в сьогоднішній Греції нема. Але ж зате багато чого і є.

Ну, нема, наприклад, у Греції свободи аніякісінької для трудової людини. Зате ж є єдиний у світі жіночий концентраційний табір.

У багатьох «нелояльних» греків нема роботи. А в тих, котрі ще не звільнені з роботи, зарібки такі, що кров не дуже то буде грати. Зате ж греки мають тепер не яку-небудь, а «грецьку кров». Про це і офіційно терендиться, і в шкільних підручниках пишеться, як у свій час писалося про «кров німецьку». Не в Греції, щоправда.

Нема, скажімо, семигодинного робочого дня — спеціальним «декретом» ліквідовано. Зате ж є 9- і 10-годинний робочий день, тим же декретом уведений. А коли зважити на невикористані ще резерви (доба ж має 24 години!), то може статися, що трудящому люду ще якусь годинку надбавлять.

До речі, про надбавки. Робітники, як бачите, мають надбавку — робочий час. Але надбавки мають не тільки робітники. От у Афінах офіціальне повідомлення, наприклад, опубліковано. Повідомляється, що колишнім членам так званого «батальйону безпеки», сформованого в Греції гітлерівцями, має зараховуватися строк служби в цій організації у роки фашистської окупації. А це означає чималеньку надбавку і до зарплатні, і до пенсії...

Отож, будемо справедливими: якщо з одного боку глянути, то багато чого в сучасній Греції і справді нема. Але ж як з іншого подивитися, то таки багато чого є, бодай йому ні дна, ні покришки не було!

ПО-ПАРТНЕРСЬКОМУ

Ще донедавна воно якось таки не гарно було: один — капіталіст, хазяїн, сказати б, а інший — робітник, залежний, сказати б, од того хазяїна чоловік.

Але цьому настає кінець. І то буквально на очах. Тепер такі слова, як «визиск», «капіталіст», «робітник» — не в моді. Тепер мода на партнерство пішла. Хоча й тепер теж в одного — гаманець тріщить, а в іншого — спина, зате ж обидва вони соціальними партнерами називаються.

Аж приємно таке чути. Це ж значить, що між колишнім, вибачайте, капіталістом і колишнім робітником повна згода запанувала. Бо ж — партнери! А якщо, бува, й трапляються якісь непорозуміння, то утрясаються вони по-дружньому, дуже коректно і недвозначно. Зокрема, коли це залежить од того партнера, який раніш капіталістом називався. Він робить усе, щоб розтолкувати своєму соціальному колезі, що й до чого.

От, наприклад, робітникові Властимірові Іліїчу здалося, що він захворів. Лікарі теж чомусь так подумали і видали йому лікарняний лист. Тоді його партнер — володар західнонімецької штутгартської фірми Рейнфен Зігріст не порахувався із часом — написав Властимірові листа і пояснив, що той помиляється. В листі, зокрема, писалося: «Ви симулянт і намагаєтеся зловживати соціальними послугами підприємства. Якщо людина справді хвора, то: 1) температура повинна бути 40°; 2) непрацездатність повинна бути підтверджена рентгенівським знімком; 3) повинна бути встановлена необхідність відправки захворілого в лікарню... Якщо ви в понеділок не станете до роботи, вам доведеться звільнити місце, і я найму надійного нового працівника».

Усе, як бачите, так чітко та ясно розтлумачено, що й опиратися годі.

Гонитва монополістів за максимальними прибутками, зростаючі витрати на озброєння спричинилися до різкого загострення кризових явищ в економіці США. Але правлячі кола і воєнщина лицемірно звалюють усю вину за інфляцію на робітничий клас, який у страйковій боротьбі відстоює свої права.

— Перестаньте розгойдувати човен!
«Ю. Е. Ньюс». Нью-Йорк.

●

ЖЕРТВИ МИСТЕЦТВА

Що мистецтво потребує жертв — це знають усі. А от яких форм іноді набуває це офірування — вгадати важко. Наприклад, ось що сталося нещодавно в Мюнхені.

Заходилося баварське телебачення знімати фільм, у якому, серед інших дійових осіб, є й Франц Йозеф Штраус — цей ватажок західнонімецьких ультра. Знайшли постановники того фільму відповідних акторів і на роль Конрада Аденауера, і на роль банкіра Пфердменгеса, а на роль Франца Йозефа Штрауса — ніяк не знайдуть. Кого з акторів не візьмуть — анітрохи не схожий.

І тоді в газетах з'явилося дотепне оголошення: «Шукаємо людей, які не бояться визнати, що вони схожі зовні на Франца Йозефа Штрауса».

А далі пішло-поїхало...

Першою жертвою, як він сам вважає, став Штраус, бо відчув себе глибоко ображеним. Другою жертвою став видавець газети, бо Штраус подав на нього в суд, вимагаючи морального і грошового відшкодування. Ну, а подальші жертви — це вже постановники того фільму, бо їм так і не вдалося здійснити свого творчого задуму: після цього скандалу довелося взагалі відмовитися від дальшої роботи над фільмом.

●

— Ми нічого не втратимо, якщо зараз підвищимо ціни, а під час спаду знизимо їх.
«Цайт». Гамбург.

Василь БОЛЬШАК

Є ТІВОЧКА

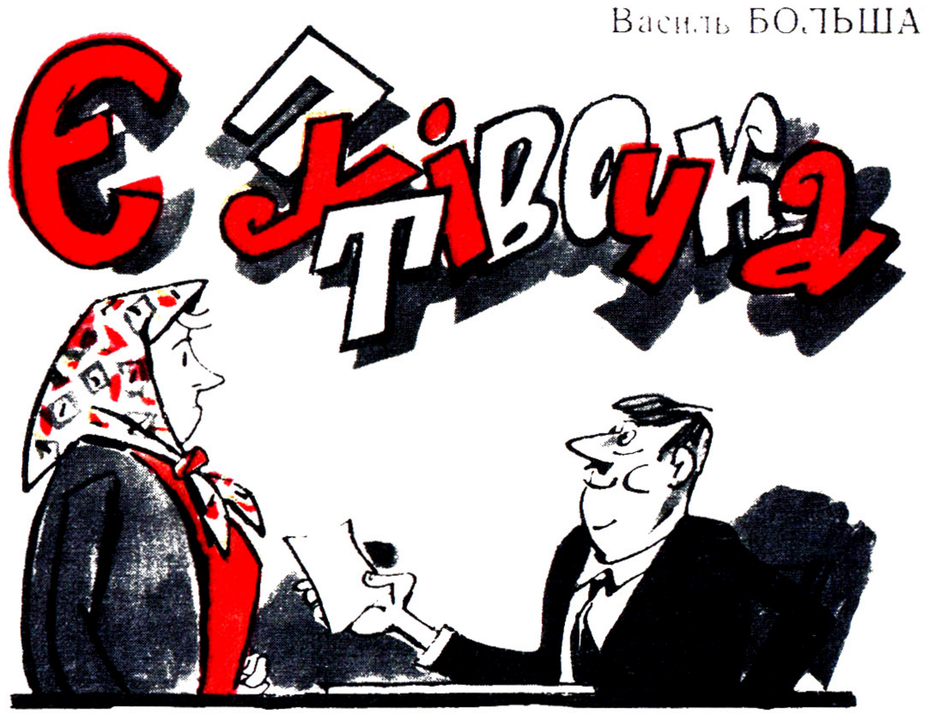

ГУМОРЕСКА

Начитався я статей, як треба писати гумор, і закаявся: більше діда й баби не «живописати». Немов їх і нема на білому світі. А коли й доберуся до діда, то це вже буде із діда дід. А тепер розкажу про відпочинок.

Який буває відпочинок? Вчені розтлумачують:

а) звичайний відпочинок і
б) активний відпочинок.

Звичайний відпочинок — це коли молодиця, скажімо, лущить квасолю, вибиває соняшники, тре мак, збиває масло. Активний — коли прибіжить після роботи із поля, схопить сапку і на городі крутиться до сьомого поту.

А тут вихідні пішли в колгоспі, а тут — відпустки оплачувані. Отака житуха...

Якось прибігає прудкооке дівчисько з контори, заїкаючись, торохтить:

— Тітко Оксано, голова той...
— Що — «той?»
— Кличуть.
— Кого?
— Дак вас же той...
— Дивоглядія! А не знаєш чого?
— Якби ж то я знала, — заспівало чогось дівчисько-кур'єр. — Сказали: «Одна нога тут, а друга той...»
— Скажи: «той» — зараз прийду.
— Ага, — агакає дівчисько і щезає.

Іде Оксана в контору і думу думає: «Чого це забандюрилося Григорієві Петровичу серед білого дня кликати? Яке може бути діло? В полі у мене, здається, упорано все».

Одчиняє двері до кабінету, питає, уже зайшовши:

— Мона?

А голова виходить з-за столу, ручку тисне, припрошує сідати, балачки заводить незвичні:

— Як здоров'ячко, Оксано Петрівно?

Що ти йому скажеш? Недавно медкомісія з району приїздила. Рентгени всякі, аналізи, лікарі слухали-прислухалися. А по тому головний їхній і каже з усмішкою:

— Доживете до комунізму, Оксано Петрівно. Здоров'ячко маєте козацьке.

Отакечки. А тут — «Як здоров'ячко?» Та не було б здоров'ячка, хіба ж би їй так ланкувалося? Торік же орден «Знак пошани» вручали в області. Мабуть, решетом у воді зірок не ловить Оксана. Їй — «пошану», а голові — орден Трудового Червоного Прапора. Одне слово, як давали медаля, ми не стояли оддаля.

Отаке каже голові, а він урочистий якийсь сьогодні, у білій-білій сорочці, вуса підбриті-підстрижені.

— Може б, поїхала куди, Оксано Петрівно, світу побачила?

На що це Григорій Петрович натякає? Куди їхати, чого їхати? До сина ж недавно у Донбас їздила, побачила світу. А більше ж і нікуди, бо дочки — обидві в колгоспі після десятирічки. І не їздить вона до дочок своїх, а ходить, бо одна за сільським замужем, а друга на Гончарівку, на хутір заміж вийшла.

Отаке каже голові, а він своєї:

— Є путівочка...

— Дак торік же у мандрах була — їздила в Миргород. Хіба забули?

— Забув не забув, а є путівочка в будинок відпочинку. «Пісня гаю» називається, — не здається голова.

— Е-е, — махає рукою Оксана, — знаємо ми ті пісні. Он сусідка їздила. Не добула, втекла. Оце, каже, поснідають, походять-побродять бережком, та вже й обідати пора. А по обіді примушують спати. Ну, де це видано, де це чувано, щоби робоча людина по обіді спала? Не встигнеш прочуняти, як на вечерю треба йти. Ну, де ви бачили, аби щодня люди святкували? Помучилася отак сусідка днів із десять і приторохтіла додому. То не треба Оксані такого відпочинку.

Отаке й голові сказала. А він їй:

— Передова ти, Оксано Петрівно, ланкова. Орденоноска. Дітей маєш роботящих. Ще, вважай, молода, онуків ще не маєш, вважай, дужа й гарна...

Таке скаже — гарна. Це так подумала, а вголос сказала:

— Од гарного чую.

Зам'явся по тому Григорій Петрович, а потім і каже:

— Я тобі добра зичу, а ти ведеш себе, ніби в тебе чого прошу.

Зітхнув, потягся за сигаретою, але передумав, підвівся, по кабінету пройшовся.

— Працювати ми уже навчилися, а відпочивати...

І рукою махнув безнадійно. І так Оксані стало шкода голови, що стала Оксана, як ото мовив поет (правда, з іншого приводу), на горло власній пісні і сказала:

— Гаразд, що вже буде, те й буде — поїду.

Заяснилося чоло в Григорія Петровича. Руку тисне, до самих дверей проводжає. А вона з порога:

— Пораджуся з чоловіком, із дочками.

— Та що там радитись?..

Години за дві вернулася, а голова насторожений якийсь.

— Щось вихимерувала? — питає обережно.

— Авжеж вихимерувала. Поїду я у ваш будинок, як шиферу на хату дасте.

Григорій Петрович підскочив у кріслі, немов пружиною якою підкинутий.

— Ти — серйозно?

— Авжеж серйозно. Я і з дочками, і з зятями совітувалась. Так і ухвалили на сімейній раді: «Як шиферу дасть голова, дак їдьте, мамо. Інакше тепер шиферу не роздобудеш. Не ви ж одні будуєтесь, мамо. А на той рік, може, нас на курорти посилатимуть? І ми підлатаємось...»

Отаке-то.

Ви скажете: автор, мовляв, наговорив сім кіп брехні, хоч вір, хоч ні. Воно, звісно, воля ваша. Але ви можете й сказати: «Ну, добре, таке було попервах, як люд не розчовпав, що воно за штука — звичайний відпочинок по-науковому. А тепер?»

Еге, тепер і без шиферу їздять.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

У США процвітає збройовий бізнес. Колишні ув'язнені, божевільні, навіть діти — майже всі можуть, хоч і незаконно, але без будь-яких труднощів купити зброю.

З газет.

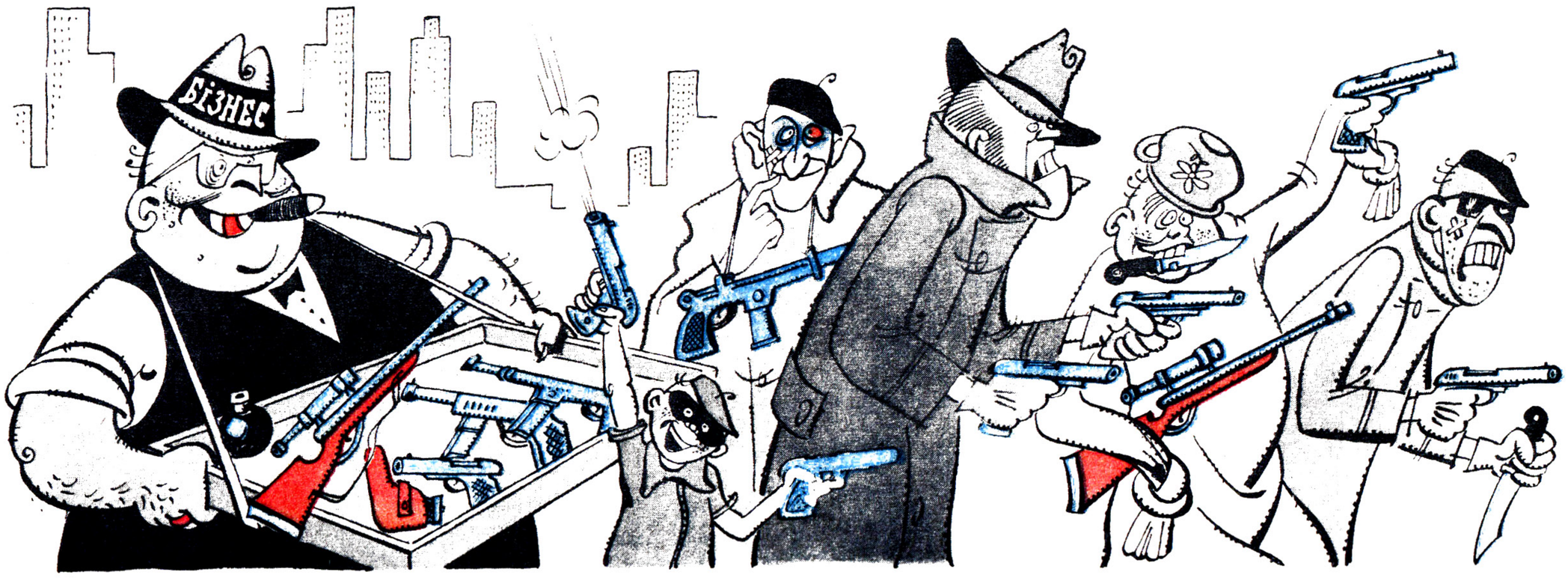

Збroєносці...

Дали перцю!

Материнською турботою про здоров'я людей була пройнята вся кипуча діяльність В. С. Дроздової — завідуючої їдальнею № 3 робкоопу радгоспу ім. Карла Лібкнехта (Кривий Ріг). Уберегти їх від ожиріння, а значить, і від передчасного старіння, — ось девіз завідуючої. Вона ладна була сама більше взяти м'яса, масла та інших висококалорійних продуктів, аби тільки їх у казан менше попадало.

Персонал їдальні також не був обійдений цією материнською турботою. Працівники їдальні робили ремонт приміщення, але грошей за це завідуюча їм не виплачувала. Щоб не жиріли. Гроші вона брала собі. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Голова Криворізького районного комітету народного контролю т. Рубан повідомив, що Дроздова В. С. з посади завідуючої їдальнею знята. Незаконно привласнені гроші з неї утримано.

Щоб і вона не жиріла.

Мал. Й. КОГАНА

Анонімник-новатор.

КВИТОК

ГУМОРЕСКА

Що кажете? Квиток показати? Це можна. Такий тоненький, зелененький. Ще й дівчина симпатична у касі сиділа. Губи бантиком. Очі схожі на озера. Чисто вам русалка. А на голові... Що кажете? Про русалку не треба? Показати квитка? Будь ласка, зараз пошукаю. Отакий тоненький, спеціальною машиною вибивається. Тисне касир кнопку, чирк-чиргик і готово. Куди ж це я його запхнув? Здається, ось сюди. Ага, щось намацав. Ти, диви, не квиток, а дідова квитанція з млина. Хороший був старий. На тромбоні грав. Що? Даремно ви отак, товаришу ревізор, говорите. Це зовсім не байка. Дід був справжнім музикантом. Йому, якщо хочете знати, тромбона вистачало лише на два весілля. Туди ніс цілого, а назад — погнуте залізяччя. Отак грав! А ви кажете... Що? Та шукаю, хіба не бачите? Це ж вам не тижневик «Футбол—хокей», а тоненький папірець. Може, десь поміж рубців у кишені сховатися або між цигарки забратися. Та ви не хвилюйтеся. Я їх зараз усі по одній перемацаю, а знайду. Сідайте, товаришу ревізор. Не хочете? Справа ваша, аби я запропонував. Бо є ж деякі, вткнуть носа в газету і до старших ніякої поваги. Одного разу їхали ми... Ви щось хотіли сказати? Заспокойтеся. Знайдеться той квиток. Не варто через таку дрібницю хвилюватися. Вдома ж дітки, дружина. А нервові клітини не відновлюються. Треба берегти здоров'я. Ти, диви, й між цигарками нема. Де ж він подівся? Та ось і приїхали. Коли б не сходити — обов'язково знайшов би. Піддайте-но валізу...

Борис ПОЛІЩУК.

Основне — реклама!..

Інколи ото сядеш... Не обов'язково в ніч перед Новим роком. Можна й у таку ніч. Звичайну. Так ото сядеш і думаєш: скільки отієї несправедливості на світі буває! І як почнеш думати, так аж волосся на голові дротом береться.

От і самі подумайте. Є, приміром, в Артемівську на Донеччині швейна фабрика імені 8 березня. Так от на тій фабриці люди штани шили. Чоловічі. Шили й пальта. Теж чоловічі. Шили так прудко, що й не встигали уже ні петельок обробляти, ні хлястиків пришивати (зрозуміло, не до штанів), а тим паче стежити за модою. Ніколи людям було — план підганяв, вал потрібний був. Значить, давали вал. І завалили ним усі фабричні склади. Зібралось отого одягу на тій фабриці, якщо вірити Артемівському народному контролю (а не вірити йому у нас нема підстав), не на мало й не на багато, а на два мільйони карбованців.

Словом, пальт нашили, штанів нашили, а вони — не йдуть. Довелося керівництву фабрики піти. Не само воно пішло — його, м'яко кажучи, «пішли» з фабрики. Починаючи з директора і кінчаючи начальником відділу технічного контролю.

Так от керівництво пішло. А я сиджу і думаю: а чи справедливо це? А чи не поспішили? Мода ж то штука така — сьогодні воно не модне, а завтра, дивись,— це вже останній крик моди.

А що, як оті артемівські пальта із скривленими «конструктивними лініями» теж криком моди стануть?

Вийде, значить, що марно людей з роботи познімали. Тільки тому, що, бачиш, колись їхні пальта від моди відставали, що не було зв'язку з Будинками моделей. Що продукція була не оригінальна!

Ви чуєте: не ори-гі-на-ль-на! І це такий закид роблять артемівцям! Господи, та ж артемівська швейна фабрика якраз тим і прославилась, що шила все ори-гі-на-ль-но. Бо де ви, скажімо, бачили, щоб якась фабрика випускала штани з дірками? Ніде. А от артемівська — випускала. Або, чи доводилося вам купувати таке оригінальне пальто, в якому б одна пола була довша за іншу? Доводилося?!.. Значить, те пальто вийшло з рук тільки артемівських швейників.

Або отаке візьміть. Товариші із «Укршвейпрому» радили колишній дирекції фабрики імені 8 березня та швейно-виробничому об'єднанню «Донбас» (генеральний директор т. Гречко) їхати у Ригу, Таллін, Львів і вчитися у тамтешніх швейників. Там, мовляв, за модою стежать.

Вибачте, але навіщо їхати? За модою ж не тільки там стежать. Досить було приглянутися до наших деяких супермодників. Вони нічого модного не прогавлять. Так на той Захід дивляться, аж роти поразявляли. Кажуть, модно тепер одягатися, як хіппі одягаються. А ті хіппі що роблять? Навмисно одягаються сяк-так, аби не як люди. Отут продукція артемівської швейної фабрики саме і якраз була б!

Так що ті поради із главку ні до чого. І правильно товариші робили, що не дуже до тих порад прислухалися. А що пальта не реалізувалися, так це торгівля винна: не вміють у нас рекламувати товару. Тому й не купували. Навіть ті, що наслідували хіппі.

От і лежить продукції на два мільйони карбованців.

А що ж збирається робити артемівська фабрика в цьому новому році з тими, старими, пальтами? Нашивати на них комірці з штучного каракулю, додавати теплі хутряні підкладки на гудзичках.

Може, гадають, піде продукція. Боюся, що не піде. Фасон вийде зовсім не той. Та й дорого. На це ні екстра-модники, ні колгоспники не підуть. Та й цирк не піде.

Ви скажете: а при чому тут колгоспники чи цирк? А я так скажу: якби ці пальта розрекламувати і пустити трохи дешевше, то вони й без комірців і підкладки пішли б. І супермодники, само собою, кинулися б на них, і колгоспники хапали б — на опудала. Щоб горобців лякати на городах. Могли б оптом для цього діла ті штани й пальта закупити й колгоспи чи радгоспи. Ну, а цирк — для клоунів. Але для цього, повторюю, реклама потрібна.

Або візьміть Новий рік. Проходили різні бали-маскаради. Одягли б ви таке пальтечко, такі штанці та ще й узули б черевики Криворізької взуттєвої фабрики № 3 (там у викривленні усяких ліній на своїх виробах дають добру фору навіть артемівцям), і всі новорічні призи були б ваші.

Але хто, знову запитую, думав про це?! Хто розібрався як слід та сказав людям, що на Дніпропетровщині Криворізька взуттєва фабрика № 3, а на Донеччині Артемівська швейна фабрика ім. 8 березня випускає таку продукцію? Якщо і говорилося, то не на весь голос. От саме тому й пишеться цей фейлетон. Не так з профілактичною, як чисто з рекламною метою. Та й щоб інші підприємства, з яких подібна продукція ще виходить, знали: основне — реклама! Бо інакше ця історія, як і мода, знову повторитися може — вал іде, продукція — не йде. А там знову ж — народний контроль, неприємності, фейлетон.

А кому це потрібно?!

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Перчеся

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Відгадки на «Загадки Перченятка»

1. Пироги. Шість онуків і двадцять сім пирогів.

2. На ставок. Троє.

3. Метелики. Не спіймав жодного.

На загадки, надруковані у № 19, прислали відгадки близько двох тисяч хлопчиків та дівчаток. І добра їх половина відгадала правильно. Як ми й домовлялися, називаю тих, хто не барився і першим надіслав правильні відповіді на всі три загадки. Це (за абеткою) АБРАМЧУК Ярослав з м. Івано-Франківська, АЛЕКСЕЄВА Оля з Есенкольського радгоспу Кустанайської області (Казахстан), АНДРІЄВСЬКІ Валерій та Лора з м. Херсона, БАРАНОВИЧ Коля з Ново-Здолбунового Ровенської області, БЕЗВОДНА Алла з м. Миколаєва, БЛИНОВ Вова з м. Червоноармійська Донецької області, ВОЛОШИНА Рая з с. Матусова Черкаської області, ГОЛОДЮК Вася з с. Кустовичі Брестської області (Білорусія), ГОРІШКО Поля з с. Кузьмина (Молдавія), ДАВИДЕНКО Таня з м. Саратова, ІЛЬЦІВ Маруся та АЛЕКСЕЄВА Маруся з м. Львова, КАЛАКУРА Вітя з Києва, КИСЕЛЕВИЧ Валерик з м. Івано-Франківська, КОРЕЙЧУК Василько з Усть-Абакана Красноярського краю, КОХАНСЬКИЙ Мишко з с. Бабине Ровенської області, КУРОЧКА Люба з м. Теребовлі Тернопільської області, МАРГАЦЬКИЙ Юра з м. Одеси, МАРЧЕНКО Вова з с. Середні Челбаси Краснодарського краю, НІКОНОВА Люда з Києва, ОБШТИР Саша з с. Клопочин Волинської області, ОСТАПЧУК Юра з с. Доротичів Ровенської області, ПАХОМОВ Валерик з Києва, ПОЛІЩУК Ніна з м. Корця Ровенської області, ПЯСЛАНЕ Льоня з с. Ощепково Тюменської області, ОРИНИЧ Люба з с. Калачово Челябінської області, РАХОВ Олег з с. Івашковиці Хмельницької області, РУСИН Сергій з м. Теребовлі Тернопільської області, ТИМОШЕНКО Світлана з селища Жакси Тургайської області (Казахстан), УСКОВА Таня з м. Фрунзе (Киргизія), ХЛУС Сашко з с. Новомиколаївки Дніпропетровської області.

Названі хлопчики й дівчатка вчаться хто в першому, хто в другому, а хто — у третьому класах. Правильні відповіді прислали і четвертокласники, і учні старших класів. Їм відгадати мої загадки, напевно, було легше, аніж меншим дітям. На жаль, усіх назвати не можу, бо місця мало.

ПЕРЧЕНЯ.

ОРЕЛ І ЛИС

(Українська народна казка)

Зустрілися Орел з Лисом та й розговорилися. Лис каже:

— Добре тобі, Орле, ти все бачиш, бо високо літаєш!

А Орел йому:

— Хочеш — я й тебе навчу літати.

Взяв Лиса в кігті та й піднявся з ним. Літав, літав, а як долетів до самісіньких хмар, запитав у Лиса:

— Ну що, уже навчився літати?

— Та навчився.

— Ну, якщо уже навчився, то пускаю тебе — сам лети!

Лис каменем полетів униз і впав на землю. Орел опустився і питає:

— А як, тяжко літати?

А Лис каже:

— Та літати легко, а сідати тяжко!

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

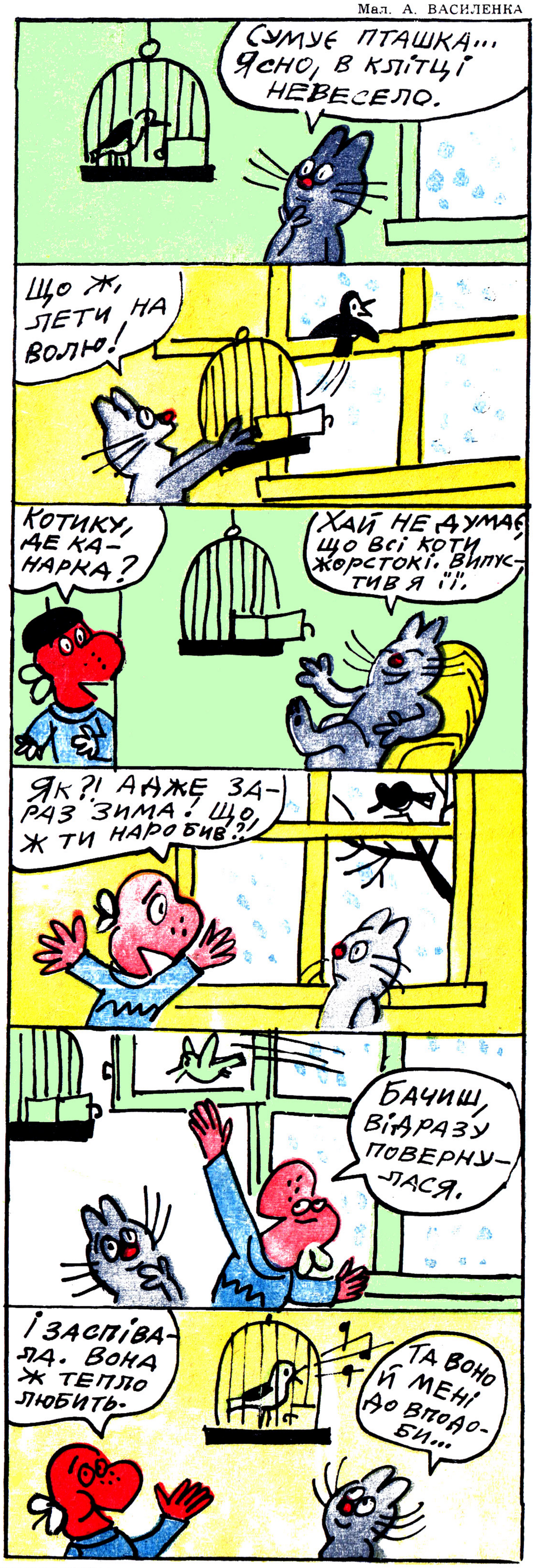

Народні усмішки

ПОСВАРИЛИСЯ

Сидить чоловік із жінкою. Пора обідня, а їсти нічого не зготовлено.

— Що б його з'їсти? — каже чоловік.

— Пішли до моєї мами, вона нагодує, — відповідає жінка.

— Та вчора ходили і позавчора ходили, соромно вже.

— Ну тоді давай я побіжу до матері, а ти за мною, немовби посварилися. А мати нас помирить, та й до столу посадить.

Як надумали, так і зробили. Помирила їх мати і поставила на стіл миску картоплі з м'ясом. Дивиться чоловік, що проти тещі великий шмат м'яса лежить, та й каже:

— Якби догнав жінку, то отак би їй скрутив голову, — ухопився за миску та й повернув тим м'ясом до себе.

НЕ ДАЛА ОЛІВЦЯ

Збирається чоловік на ярмарок. Жінка йому й каже:

— Ось тобі список, що треба купити.

— А чверточку можна буде випити?

— Та я її, кляту, першою записала. Як щось купиш, то викреслиш із списку, щоб не заплутатись.

— Добре,— сказав чоловік та й поїхав.

Приїхав на ярмарок, дістав той список. Купив чверточку, випив. Потім другу, третю. Так цілий день і проярмаркував.

А вдома жінка накинулась на нього:

— Що ж ти все пропив, я ж тобі тільки одну чверточку записала.

— А олівця ж не дала, щоб викреслити!

ЧИ БАГАТО ЦИГАРОК

Хлопець проводжає дівчину. Дійшли до її дому, він і каже:

— Закурю та піду!

Покурив. Помовчав і знову:

— Закурю та піду!

І так кілька разів.

Дівчина йому й каже:

— А в тебе ще багато цигарок?

Повідомив В. В. КИСЛИЙ з селища Балобаново Калузької області (РРФСР).

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

АКТИВНИЙ ВІДПОЧИНОК

Привіз дружині він з відпочинку
Розбите серце й хвору печінку.

Петро ФЕДОТЮК.

Знову-двійка!

(З письмових робіт вступників до Київського університету)

Дуже боляче мені, що не можу заглянути у заздалегідь припасені шпаргалки, але зроблю попитку написати твора так.

—

В п'єсі «Платон Кречет» вчені лікарі ведуть боротьбу за передчасну старість, смерть, чим самим розширюють обрії мікросвіту.

—

Батько М. Рильського був автографом.

—

Леся Українка ввійшла в дожовтневу радянську українську літературу тим, що вона прославила тему праці в умовах кріпацького ладу («Швачка»), життя інтелігенції («Трудівниця»).

—

Ярема зранку до вечора робить на панів і не получає ніякого задоволення. Але ось появився Максим Залізняк і організовує страйк. Серед них і Ярема. Усе село зібралось, крім собак і дідів та малих дітей. Ярема своєю мужністю б'є своїх загарбників.

—

Будучи у важкому положенні, Кречет знаходить в собі силу і робить складну операцію, пролом черепа, зробивши операцію наркомату, знесилений падає.

—

Ідея твору Лесі Українки, що починається рядками:

Без надії сподіваюсь,
Караюсь, мучусь, але не каюсь
(Леся Українка),

заключається в безсмерті всього таланту Лесі Українки.

Остап Вишня висміює критичне ставлення до природи, тобто браконєрів.

—

В п'єсі Олексія Корнійчука «На ескадрі» Дзюба виступає в ролі собаки самодержавства.

—

У своїй «Фаті моргана» Коцюбинський показує, що коли Гафійка сидить коло хати і годує курей, то Марко Гуща літає як орел.

—

Характерна основна риса характеру Кречета полягає також у тому, що Кречет пропонує своїй нарченій Ліді путівку в санаторій. Ліда коливається, довго думає, але в кінці кінців погоджується.

—

Мати Чіпкина Мотря, коли вже була запізнілою дівкою, то вийшла заміж за Чіпкиного батька.

—

Радянський народ захистив завойоване щастя Давидом Мотузкою, Горицвітом і тепер скрізь, в який закуток нашої країни не заглянути б, скрізь чути сміх, тепер скрізь наша земля пахне хлібом і салом.

—

Леся Українка використовує різні ліричні персонажі, наділяючи їх рисами людей.

—

Аркадій Петрович установив зв'язки з народом шляхом панібратцьких відносин.

—

В своїх ранніх збірках Рильський показав прекрасне життя, тільки не на землі, а за хмарами. Пізніше ж Рильський почав поєднувати прекрасне і корисне, додатково уособлюючи в художніх образах троянди і виноград. Для посилення він використовує союзник «щоб».

—

В поемі «Сон» поет прямо висміяв царат і закликав до його повалення: «Хай згине цар!» Мене захоплює ідейне багатство і моральна єдність прочитаних рядків.

—

Хоч греблю було прорвано, Глібов обвинуватив кур: представників народу. А інша байка Глібова «Цуцик»? Цуцик же також був з народу!

—

Грубий деспотизм матері Лукаша темною плямою осів на серце молодого парубка. Лукаш любить Мавку, це кохання щире, але в умовах капіталістичної дійсності воно самозречене. У «Лісовій пісні» Л. Українка показала різницю між любов'ю і приватною власністю.

—

Євген Чернишов, хоч і дружив з Брянцевим, кохав Шуру, вона віддячує йому тим же.

—

Ще при житті Безсмертний перетворив свою моральну фігуру в бронзу, яка переживе століття.

—

При кожному нальоті літаків Хома падав на землю і просив, щоб його пронесло.

—

Отже, в образі Мавки Л. Українка показала людину, яка бореться з самодержавством за прекрасне життя на землі. Це людина нової ери — ери, коли здійснилась Велика Жовт. Соц. Революція. В образі Лукаша показано людину, яка мириться з самодержавством, припиняє вести революційну боротьбу.

Зібрав А. ПОГРІБНИЙ.

Веселим об'єктивом

Фото Б. ЛЬВОВА

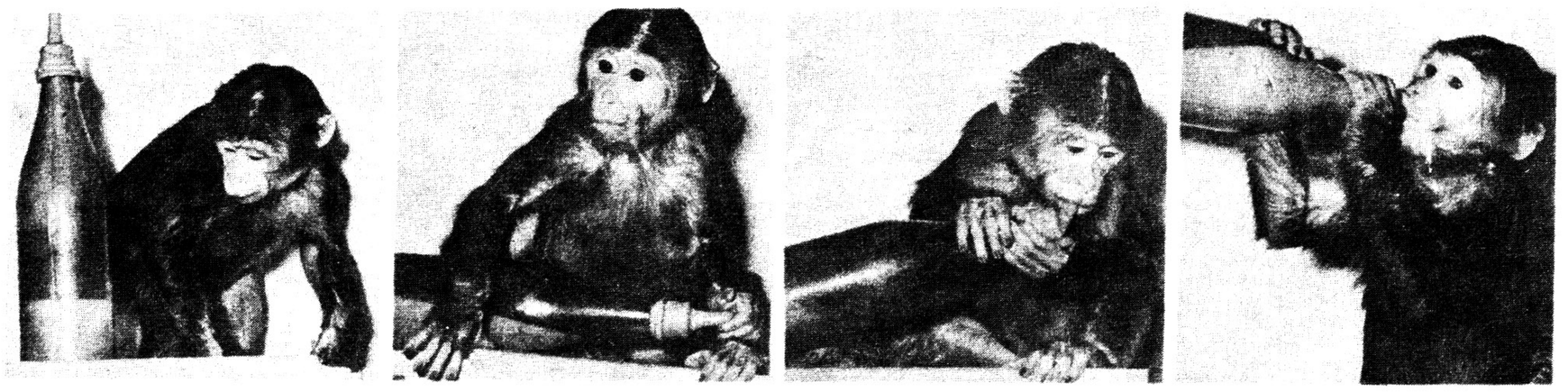

Навчить біда кашу їсти...

Мал. О. ПУГАЧЕВСЬКОГО

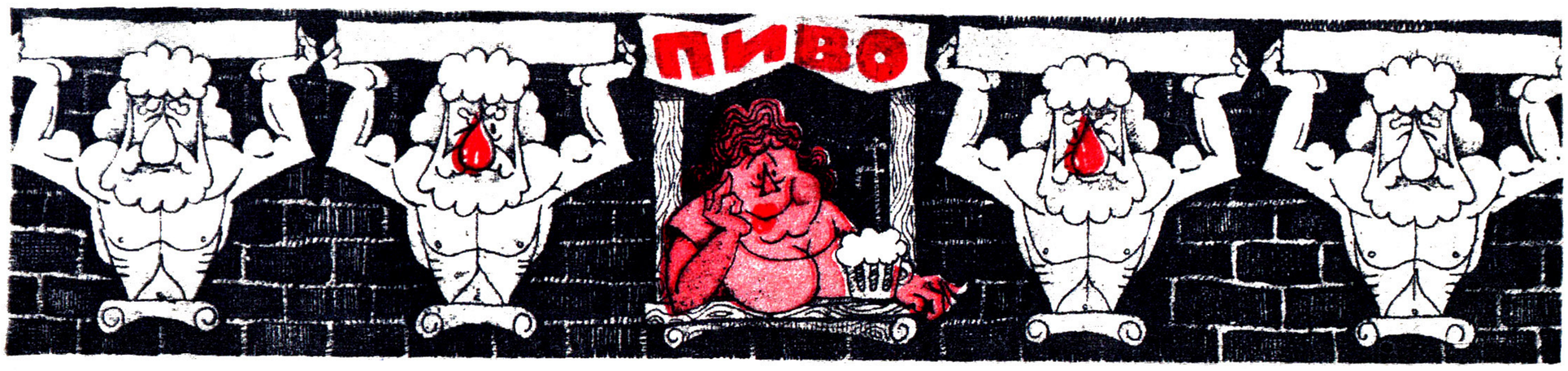

Без слів.

perec-ua.

perec-ua.

Друже Перче!

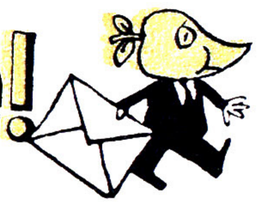

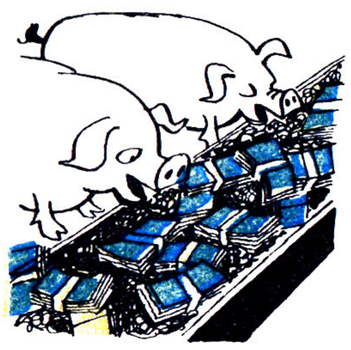

Буває, коли за якесь їстиво хто вдвічі переплатить, то воно йому наче й удвічі смачнішим здається.

А нашим, вибачай, свиням байдуже до ціни. Виписав наш радгосп для них із Рокитнянського лісгоспзагу Ровенської області вагон дерев'яного вугілля — мінеральної, себто, підгодівлі. А коли ми вагон той відкрили, то власним очам не повірили: завантажений він був лише наполовину. Зважили — так і є: 6360 кілограмів замість 15,5 тонни. А заплатили ж ми за цілий вагон, перевитративши таким чином 505 карбованців 91 копійку.

Звернулися до державного арбітра при Ровенському облвиконкомі т. Чорнозуба. І коли т. Чорнозуб вислухав нас і побачив представлені нами документи, він теж ні власним вухам, ні власним очам не повірив та й відмовив нам у позові.

Нічого було робити, пішли ми на ферму і почали умовляти свиней:

— Гризіть, любі, вугіллячко, хай воно вам удвічі смачнішим буде та удвічі більше користі принесе.

А їм — хоч би що Сказано, свиня-свинею!

Г. ГЛАДЧЕНКО
головний бухгалтер радгоспу «П'ятихатський».

Петрівський район
Кіровоградської області.

Допоможи, будь ласка, людям, які опинилися в безвихідному становищі. Це — громадяни міста Кадіївки, що живуть на вулицях Котовського, Філатова, Новій, Миргородській та Мелітопольській.

Донедавна мешканці цих вулиць нарівні з усіма іншими кадіївцями мали доступ до комунального міського транспорту. Але цьому настав кінець, бо керівники залізничної станції Серго перекрили нам вихід до трамвайних, тролейбусних та автобусних магістралей — відгородили високоченним тином і надійно замкнутими воротами.

Воно, можливо, й непогано було б, якби, відгородившись, залізничники відкрили для людей якийсь інший вихід до трамвая, тролейбуса і автобуса.

Але про це вони й не думають.

Схоже на те, що у керівників станції Серго в даному випадку тільки одна турбота: щоб було ні в тин, ні в ворота...

М. БОНДАРЕНКО.

м. Кадіївка
Ворошиловградської області.

Аж подив бере: як часом у нас нераціонально використовують спеціалістів. Узяти хоча б керівників Харківської парфюмерно-косметичної фабрики. Не знаю, як там у них з іншою продукцією, а от зубну пасту випускають відмінну: пальцями її з тюбика не видавиш, ножем не вколупаєш, молотком і зубилом не розколеш.

Як на мене, Перче, то керівників тієї фабрики варто було б «перекинути» на виробництво цегли. Принаймні, там вони працювали б за покликанням.

Ф. ПИСЬМЕННИЙ,
пенсіонер.

с. Брацлав Вінницької області.

Перцеві відповідають

★ У замітці «Сміливий експеримент» (№ 11 журналу за 1971 р.) писалося про те, що на станції Війтівці (Хмельницька обл.) просто неба лежали мінеральні добрива, багато місяців тому вивантажені з вагонів обіч колії.

Секретар Волочиського РК КП України тов. Починок повідомив редакцію, що замітку було обговорено на партійних зборах парторганізацій залізничної станції Війтівці і Війтовецького відділення «Сільгосптехніки».

Мінеральні добрива вивезено, а ті, що прибувають на станцію, тепер одразу вивантажуються з вагонів на автомашини і розвозяться по колгоспах.

★ У «Перці» № 14 за 1971 р. було надруковано листа про те, що на шоколадних батончиках, які випускає Київська кондитерська фабрика ім. К. Маркса, зазначено, що строк зберігання їх 3 місяці, а от коли саме ці батончики виготовлено — не вказується.

Головний інженер Укрголовкондитеру тов. Крижановський повідомив редакцію, що скоро на фабриці ім. К. Маркса буде встановлено пристрій для надрукування на етикетках дати виготовлення батончиків.

★ Перець мандрував «З олівцем по Каланчаку» і про свої враження розповів у № 16 журналу.

Голова виконкому Херсонської облради тов. Д. Проценко повідомила редакцію, що фейлетон обговорено і вжито заходів до ліквідації недоліків.

Так, зокрема, трест «Бериславсільбуд» зобов'язався здати в експлуатацію приміщення райвиконкому достроково.

Збудовано перший поверх приміщення селищної Ради з тим, щоб ввести його в дію у 1972 році.

Ведуться роботи по будівництву районного вузла зв'язку, і до кінця 1972 року буде змонтовано АТС, що дасть можливість значно поліпшити телефонний зв'язок.

З метою поліпшення побутового обслуговування населення Каланчака нині ведуться роботи по будівництву комбінату.

Налагоджено регулярне автобусне сполучення, завершується будівництво бензоколонки. Вживаються заходи до прискорення будівництва у Каланчаку гастронома та їдальні.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 1 (875). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. XII. 1971 р. Підписано до друку 16. XII. 1971 р. БФ 26992. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06854. Тираж 2.400.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО
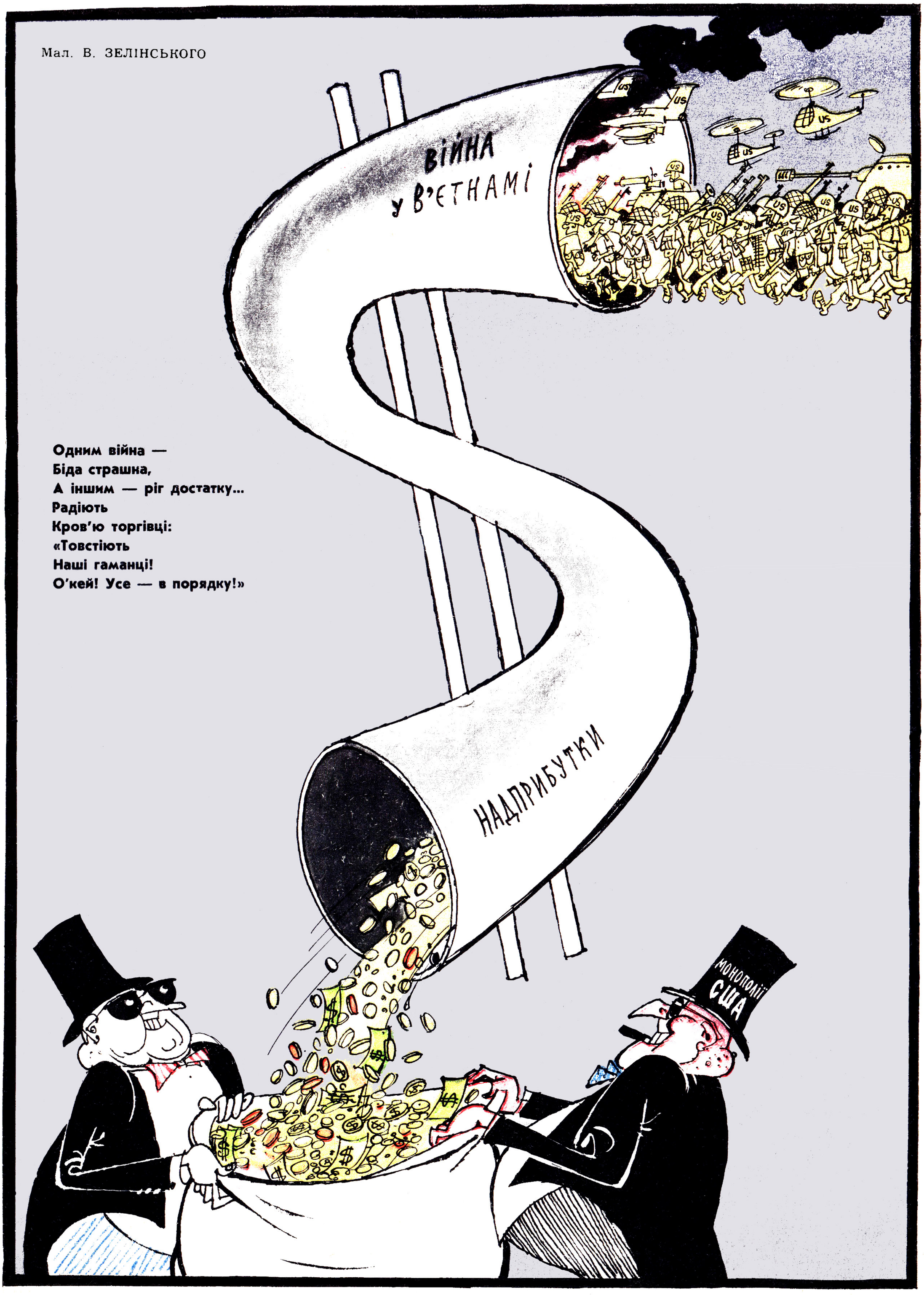
Одним війна —
Біда страшна,
А іншим — ріг достатку...
Радіють
Кров'ю торгівці:
«Товстіють
Наші гаманці!
О'кей! Усе — в порядку!»